

GAIL CARRIGER

SOULLESS

L É L E K T E L E N

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ELSŐ FEJEZET

Amelyben hasznosnak bizonyul a napernyő

ALLEXIA TARABOTTI KISASSZONY NEM ÉLVEZTE AZ ESTET. A zárt-körű bálók a legjobb esetben is csak középszerű szórakozást jelentettek a vénlányoknak, és bár Miss Tarabotti közjük tartozott, az ilyen eseményekből még ennyi örömet sem tudott kisajtolni. Mindennek tetejében pedig, amikor visszavonult a könyvtárba, amely minden házban kedvenc menedéke volt, ott váratlan vendég helyett egy váratlan vámpírra bukkant.

Ellenségesen méregette a lényt.

A vámpír bizonyára kedvezőbben vélekedett a találkozásról, hiszen ezúttal a korábbiaknál jóval kecsgetetőbb báli élményben reménykedhetett. Miss Alexia ugyanis kíséroról nélkül, egymagában üldögélt egy meglehetősen dekoltált báli ruhában.

A vámpír persze nem tudhatta, hogy eme találkozás során csúnyán megütheti a bokáját, hisz Miss Tarabotti lélek nélkül született e világra, márpedig a jó vérből való vámpírok tisztában voltak vele, hogy az ilyen hölgyek társaságát okvetlenül kerülni kell.

Sötét alakja tehát megindult a hölgy felé a könyvtár félhomályában. Vérszomjasan, harapásra készen... Amikor azonban megérintette Miss Tarabottit, döbbenten konstataálta, hogy kénytelen feladni sötét tervét. Csak állt ott félszegen, és a vonósnegyes hangfoszlányai közepette a szemfogait keresgélte a nyelvével, amelyeknek váratlanul nyoma veszett.

Miss Tarabotti a legkevésbé sem volt meglepve; a lélektelenség minden esetben semlegesíti a természetfölötti képességeket. Igen morcos pillantást vetett a vámpírra. Kétségtelen, hogy a nappali életet élő férfinepek ránézésre csak szokványosan öntelt angol pozörnek gondolták volna. De ez a himpellér egyáltalán bele sem lapozott a vámpírok által összeállított hivatalos kiadványba, amely a Londonban és környékén élő rendhagyó személyek nevét tartalmazza?

A vámpír hamar visszanyerte lélekjelenlétét. Elhátrált Alexiától, és közben fellökött egy zsúrkocsit. Ahogy megszűnt a testi kontaktus, újra előbukant a két agyara, mely nem volt túl éles, ám ugyanezt elmondhatjuk az eszéről is, mert nyakát kígyó módra előrenyújtva újra támadásba lendült.

– De kérem! – csattant fel Alexia. – Még be sem mutatkozott!

Tarabotti kisasszonyt még soha egy vámpír sem akarta megharapni. Egyet-kettőt persze hírből ismert, és baráti viszonyban volt Lord Akeldamával is. Na persze, ki *nem* volt baráti viszonyban Lord Akeldamával? Alexia eddig mégsem akadt össze olyan vámpírral, aki megpróbált volna fogyasztani belőle.

Mélységesen gyűlölte az erőszakot, de most nem volt mit tenni, lecsapott és összecsapott a gazember orrcimpáit, s orránál fogva eltaszította magától. A vámpír belebotlott az imént felborított zsúrkocsiba, majd – egyensúlyát fajtájához méltatlan módon elveszítve – a padló felé vette az irányt. Pontosan egy tál karamelltortára esett.

Tarabotti kisasszonyt igencsak felzaklatta e pusztítás. Különösen kedvelte a karamelltortát, és lélekből már rá is hangolódott ama bizonyos tányérszerű adag maradéktalan bekebelezésére. Felkapta a napernyőjét. Esti mulatságra napernyővel érkezni roppant hiányos érzésről árulkodott, de Miss Tarabotti jóformán egy lépést sem tett kedves ernyője nélkül, amely megrendelésre készült, még hozzá a saját elképzelése szerint: a fodros fekete vásznat lila szaténárnyácskák ékesítették, a bronzból öntött nyél ezüsthégye pedig özsörétet rejtett.

Precízen fejbe kólintotta vele a vámpírt, miközben az igyekezett véget vetni a zsúrkocsival létesített, újsütetű intim kapcsolatának. A söréttől a napernyő hegye kellemes húzást kapott, így nem maradt el a megfelelő erősségű csattanás sem.

– Viselkedjék! – követelte Miss Tarabotti.

A vámpír fájdalomosan felvonyított, és visszatottyant a karamelltortára.

Alexia kihasználta helyzeti előnyét, és hatalmasat rúgott a vámpír lába közé. A vonyítás magasabb regiszterben folytatódott, az udvariatlan fráter pedig magzati pózba görnyedt a parkettán. Tarabotti kisasszony a rendes angol úrhölgyek közé tartozott, bár nem volt lelke, származására nézve pedig félig olasz volt, mégis a többi ifjú hölgnél jóval több időt szentelt a lovaglásnak és a sétának, ennél fogva meglepően erős fizikummal rendelkezett.

Miss Tarabotti előreszökkent – már amennyire ez három alsószoknyával és turnúrral súlyosbított abroncsos taftszoknyájában lehetséges volt –, és a vámpír fölé hajolt, aki két kézzel markolászta az ágyékát, úgy vonaglott. A fájdalom persze nem tartott sokáig, hiszen a vámpír természetfeletti öngyógyító képességgel bírt, ám e kis idő alatt legalább derekasan szenvedett.

Alexia hosszú, fából készült hajtút húzott ki nagy gonddal megkomponált frizurájából. Önnön vakmerőségén pironkodva feltépte a vámpír olcsó és túlkeményített ingmellét, majd szívének szegezte a hajtút. Tarabotti kisasszony különösen nagy és hegyes hajtúvel járt. Másik kezével megérintette a vámpír mellkasát, mivel csak a testi kontaktus semlegesítette annak természetfeletti képességeit.

– Azonnal fejezze be ezt a borzalmas nyávogást! – parancsolta a lénynek.

A vámpír felhagyott a visítással, és csak feküdt nagy nyugodtan. Csodás kék szemébe könny szökött, míg a hajtút bámulta, amit Alexia *hajtörként* emlegetett.

– Magyarázatot követelek! – közölte Tarabotti kisasszony, és még erősebben nyomta a hajtút.

– Ezer bocsánat – szólt a vámpír zavartan. – Kicsoda maga?

Tétován agyaraihoz nyúlt, de csak azok hűlt helyét tapinthatta.

Alexia magyarázatképpen felemelte kezét a vámpír mellkasáról (a hegyes hajtút persze nem mozdította), mire az agyarak visszánőttek.

A vámpír döbbenten kapott levegő után.

– Micoda maga? – tudakolta. – Azt hittem, maga csak egy hétköznapi kiszőlgy, egymagában. Ez esetben pedig jogom volna táplálkozni, ha már ilyen gondatlanul társaszág nélkül maradt. Kérem, én nem isz feltételeztem... – selypegte kétségbeesett tekintettel.

Alexia nehezen tudta visszafojtani a nevetését.

– Igazán felesleges a drámai hangvétel – felelte. – A maga bolykírállynője bizonyára mesélt a magamfajtaíróról. – Megint visszatette a kezét a vámpír csupasz mellkasára, s az agyarak újra eltűntek.

A lény úgy bámult rá, mintha Alexia hirtelen bajszot növesztett volna és dühös macskaként fújna rá.

Miss Tarabotti őszintén meglepődött. A természetfeletti lények, így a vámpírok, a farkasemberek és a szellemek is annak köszönhetőek létezésüket, hogy lelkük úgymond „túlsordult”, és ez a fejadagon felüli lélekdarabka nem volt hajlandó jobblétre szenderülni. A legtöbben tudták, hogy léteznek Alexia-félék is, akik lélek nélkül jöttek a világra. A Természetellenes Személyek Nyilvántartó Hivatala (az érintettek egymás között csak úgy emlegették: NYIHA), Őfelsége Közszolgálatának becses részlege Tarabotti kisasszony fajtáját „természetten túlinak” nevezte. Alexia kellően méltóságteljesnek ítélte a kifejezést. A vámpírok már nem fogalmaztak ilyen választékosan vele kapcsolatban, ami nem is csoda, hiszen a természeten túliak valaha *vadásztak* rájuk, a vámpírok pedig tudvalevőleg nehezen felejtének. A nappali népek számára a dolog, mondhatni, homályba veszett, de a magára és a vámpír mivoltára valamit is adó vérszívónak fel kellett ismernie a természetén túliak érintését. E példány azonban vérlázító tudatlanságról tett tanúbizonyságot.

– Természetén túli vagyok – közölte szép tagoltan Alexia a vámpírral, mintha karon ülő gyermekhez szólna.

Beszélgetőtársa zavartan pislogott.

– Hogyne, világos – hebegte, noha süttött róla, hogy mégsem igazán érti. – Még egyszer a bocsánatát kérem, gyönyörű kisasszony. Találkozásunk lehangoló rám nézve. Maga az első... – a nyelve belegabalyodott a szóba – természetén túli, akivel összehozott a sors. – Értetlenül ráncolta a homlokát. – Tehát nem természetfeletti, s nem is természetes, értem már! Ezzel az ostoba fejemmel nem fogtam fel, hogy itt másról van szó – tette hozzá résnyire húzott, ravasz szemmel. A hajtűvel már szándékosan nem foglalkozott, helyette Alexia arcát csodálta nagy lelkesen.

Tarabotti kisasszony mélységesen tisztában volt önnön női vonzerejének mértékével. Az arcát illetően a legjobb esetben is csak az „egzotikus” jelzőben reménykedhetett, a „gyönyörű” már nyilvánvaló túlzás lett volna. No, nem mintha eddig bármelyik bókka is illeték volna. Alexia emellett mélységesen tisztában volt azzal is, hogy a többi ragadozóhoz hasonlóan a vámpírok is akkor a legbájosabbak, ha sarokba szorítják őket.

A vámpír két kézzel Alexia nyakához kapott. Alighanem úgy okoskodott, hogy ha a vérszívás elmarad, a fojtás is járható út. Alexia hátrahőkölt, s közben a lény fehér húsába döfte a hajtút. Az nagyjából fél hüvelykkel csúszott a fickó bőre alá. A vámpír kétségbeesett vergődésbe kezdett, így aztán még természetfeletti erő híján is sikeresen kibillentette egyensúlyából a báli bársonytopánkát viselő Alexiát, aki hanyatt esett. A lény, fájdalmában hörögve, mellkasából kimeredő hajtúval együtt feltápszkodott.

Miss Tarabotti a napernyője után tapogatózott, miközben minden eleganciát nélkülözve hempergett a zsúrkocsiról lehullott teáskészlet romjai között, remélve, hogy a sütímaradványok nem kenik össze új ruháját. Amikor végre megtalálta a paraplét, felegyenesedett, és széles ívben meglendítette. Az ernyő nehéz hegye véletlenül éppen a hajtú végére sújtott, így az rögtön a vámpír szívébe hatolt.

A lény sóbálvánnyá merevedett, ábrázatára őszinte meglepetés ült ki. Visszazuhan a sokat gyötört karamelltortára és magatehetetlenül elterült, mint a túlfőtt spárga. Alabástromarca sárgásszürkére váltott, mintha egyenesen sárgaság kínozná, aztán végleg mozdulatlaná dermedt. Alexia szakkönyveiben a vámpír életciklusának végét „lélekválásnak” nevezték, ő viszont úgy ítélte meg, hogy a jelenség döbbenetesen hasonlít a szakszerűtlenül elkészített felfújtak sorsához, így ott helyben a „Nagy Összeesés” nevet adta neki.

Igyekezett észrevétlenül kisasszézni a könyvtárszobából, mielőtt bárki is tanújává válhatna az incidensnek. Így ugyan lemondhat a legjobb hajtűjéről és a jól megérdemelt teáról, de az afférral járó felfordulásról is. Balszerencséjére éppen ekkor csörtetett be az ajtón egy csapat ficsúr. Hogy egy efféle kikent-kifent társaság mit keres egy *könyvtárban*, az rejtély. Alexia úgy sejtette, bizonyára a kártyaszobát keresték, de alaposan eltévedtek, viszont emiatt neki most úgy kellett tennie, mintha ő is csak most fedezte volna fel a kimúlt vámpírt. Lemondóan vállat vont tehát, felsikoltott, majd ájulást mímelve összecsucsklott.

Elszántan adta az alélt nőt, bár az orrához tartott tömérdek repülőstől iszonyúan könnyezett a szeme, egyik térdje is begörcsölt, új bál ruhája pedig rettentő gyűrődéseket szenvedett. A zöld redőket, amelyek – a legutolsó divat szerint – világosodó színükkel a felsőrészt hangsúlyozták, most szabályszerűen kivasalta Alexia súlya. Az ilyenkor elvárható zajok is felhangzottak: a kellő mértékű kiabálás, rengeteg jövés-menés hangja mellé bizonyos csörömpölés is társult, amikor a szobalány nekilátott eltakarítani a teáskészlet maradványait.

Majd felharsant az egyfelől várt, másfelől rettegett hang is. Ellentmondást nem tűrően kiharancsolta a könyvtárból a ficsúrokat és a felfordulás hírére odasereglett báméskodókat.

– Távozzanak! – mennydörögte, majd kurtán hozzátette, hogy ki kell hallgatnia az ifjú hölgyet, így társaságra semmi szüksége.

Csend borult a szobára.

– Figyelmeztetem, hogy a repülősnél sokkal, de sokkal hatékonyabb eszközt fogok bevetni – morogta a hang Tarabotti kisasszony bal fülébe. Mély hang volt, és enyhe skót tájszólással beszélt. Alexia,

ha van lelke, bizonyára beleborzong e hangba, és a fejében ősi, primitív gondolatok támadnak mindenféle teliholdról meg erről-arról. Mivel azonban nem volt lelke, csak bosszúsan felsóhajtott, aztán felült.

– Magának is jó estét, Lord Maccon! Az évszakhoz képest igen szép időnk van, nemdebar?

Megigazította a frizuráját, amely a hajtű hiányában széthullással fenyegetett. Tekintetével már Lord Conall Maccon társát, Lyall professzort kereste, a lord ugyanis jóval higgadtabban viselkedett, ha a bétahím is jelen volt. De voltaképpen – ahogy azt Alexia már régebben megértette – pontosan ez egy bétahím szerepe. Pláne ha Lord Maccon mellé rendelte a sors.

– Nahát, Lyall professzor, igazán örvendek a viszontlátásnak! – köszöntötte Alexia, és megkönnyebbülten mosolygott.

A szóban forgó bétahím vékonydongájú, de jó kiállású, vörösesszőke hajú, meghatározhatatlan korú úriember volt. Természetre éppen annyira volt kellemes, amennyire savanyú az alfahímje. Széles vigyorral megemelte remek szabású, finom anyagból készült kalapját. Kravátlíja passzolt a kalaphoz, szakszerű csomóra kötött, ám korántsem hivalkodó, míves darab volt az is.

– Miss Tarabotti, hát ismét élvezhetjük pompás társaságát! – szólt bársonyos hangon.

– Ne bájologjon, Randolph! – vakkantotta Lord Maccon. Woolsey negyedik grófia jóval nagyobb volt Lyall professzornál, és állandóan összevont szemöldökkel járt-kelt. Vagy legalábbis Alexia Tarabotti kisasszony társaságában szinte mindig olyan képet vágott, mint aki citromba harapott – kiváltképp a sündisznós malőr óta (amiről Alexia igazán nem tehetett). A grófnak megmagyarázhatatlanul szép, karamellszín szeme, mahagóni árnyalatú haja és különösen elragadó orra volt. Az a szép szempár most zavaróan közelről bámulta Alexiát.

– Miss Tarabotti, mondja csak, miként lehet, hogy valahányszor könyvtárban kell intézkednem, maga mindig nyakig benne van az ügyben? – kérdezte szigorúan.

Alexia olyan pillantást vetett a grófra, amelytől bármely szobanővény azonnal elhervadt volna, és leporolta zöld taftruháját; voltaképpen vérnyomokat keresett rajta.

Lord Maccon elismerően figyelte Alexia mozdulatait. Tarabotti kisasszony reggelente talán rosszállóan tanulmányozta önnön képességét a tükörben, de az alakján egyáltalán nem volt semmi kifogásolnivaló. A grófnak jóval kevesebb lélekkel és férfiosztónnel kellett volna rendelkeznie, hogy ez a nyilvánvaló tény hidegen hagyja. Alexia vonzereje azonban rögvest semmivé vált, mihelyt kinyitotta a száját. Lord Maccon szerény tapasztalatai szerint még nem született a világra nála bosszantóbban bőbeszédű nő.

– Bájos, amit művel, de szükségtelen – jegyezte meg a nem létező vércseppek eltüntetésére tett kísérlet láttán.

Alexia ismét az eszébe idézte, hogy Lord Maccon és a fajtája még csak *nemrég* civilizálódott. Nem lehet túl sokat várni tőlük, főleg nem ilyen kényes körülmények között. Bezzeg Lyall professzor mindig tökéletesen, városi úriemberhez illően, udvariasan viselkedett. Alexia ezért elismerően pillogott a professzor felé.

Lord Maccon ábrázata még jobban elkomorult.

Tarabotti kisasszony ekkor úgy okoskodott, hogy a civilizált viselkedés hiánya talán inkább a gróf származási helyének rovására írható. Azt beszéltek, csak nemrég költözött Londonba, még hozzá a köztudottan barbár Skóciából.

A professzor aprót köhintett, mintegy szót kérve magának az alfahím előtt. A gróf úgy szegezte rá borostyántekintetét, hogy az már-már égetett.

– Miva’?! – vakkantotta.

Lyall professzor a vámpír fölé hajolt, és érdeklődve vizsgálgatta a hajtűt, majd a kezét egy hófehér zsebkendőbe csavarva megtapogatta a sebet.

– Nos, kétségtelenül tiszta munka. Vérnyomot jóformán nem is látni. – Ismét előrehajolt és szimatolt. – Westminster, nem vitás – állapította meg.

Woolsey grófja értette a megjegyzést. Szúrós tekintetével a halott vámpírt fixírozta.

– Borzasztóan éhes lehetett.

Lyall professzor átfordította a holttestet.

– Hát itt meg mi történt? – tette fel a költői kérdést, majd a mellényzsebéből előkapott egy facsipeszt és kissé megemelte vele a vámpír nadrágszárát hátul. Pillanatnyi rétvázás után matatott még egy keveset a kabátjában is, aztán előhúzott egy parányi bőrtokot. Bizarr szemüvegféleség volt benne – az aranyszínű fémkeret több réteg lencsét fogott közre, amelyek között meghatározhatatlan folyadék lötyköldött. A szerkezetet apró tekerentyűk és gombok bonyolították. Lyall professzor az orrára biggyesztette a nevetséges holmit, aztán újra a vámpír fölé hajolt, s közben nagy szakértelemmel nyomkodta-tekergette a szemüvegen a bigyókat.

– Jóságos ég! – szólta Alexia –, ez meg *micsoda* magán? Mintha a vadásztávcső és valamiféle színházi látcső félresikerült nászának szerencsétlen gyümölcsét látnám. És mi a neve? Bifokuláré? Viziográf?

A gróf horkantásba fojtotta kibuggyanó kacagását, aztán persze próbált úgy tenni, mintha még ennyi sem történt volna.

– Mit szólna a spektokuláréhoz? – kérdezte, mert nem bírta megállni, hogy ne szóljon hozzá. A szeme furán csillogott, ami felettébb nyugtalanította Alexiát.

Lyall professzor felnézett a vizsgálódásból és rájuk bámult. Jobb szemét rémisztően felnagyította az eszköz. Alexia összerendezte a látványtól.

– A pontos neve monokli-rendszerű keresztnagyító szemüveg, méghozzá a színkép-váltós fajtából. Felbecsülhetetlen kincs, ezért megkérném önöket, ne gúnyolódjanak rajta ilyen kendőzetlenül – szólt megrovón a professzor.

– Nahát... és hogy működik? – érdeklődött engesztelően az illőn megszeppent Tarabotti kisasszony.

Lyall professzor máris fellelkesült.

– Nos, egészen érdekes műszerről van szó. Ezzel a kis gombbal tudja állítani a két lencse közti távolságot, látja? És akkor a folyadék...

– Ne biztassa, Miss Tarabotti, különben itt éjszakázunk – morogt fel a gróf.

A professzor kissé elszontyolodva visszafordult az áldozathoz.

– *De mi ez az anyag a ruházatán?*

Felettese, lévén a közvetlenebb módszer híve, újra felvette komor ábrázatát, és vádlón nézett Alexiára.

– Mi a jó isten ez a ragacs?

– Sajnos karamelltorta. Lesújtó veszteség – felelte Tarabotti kisasszony, miközben hangosan megkordult a gyomra. Bájosan el is pirult volna zavarában, ám arcát (anyja szavajárásával élve) „a pogány taljánoktól” örökölte, akik tudvalevőleg sosem pirulnak el – sem bájosan, sem máshogy. (Alexia részéről merő hiábavalóság lett volna, ha megpróbálja elmagyarázni anyjának, hogy a kereszténység szegéről-végről a taljánoktól ered, így aztán aligha lehetnek pogányok.) Nem kért tehát elnézést a gyomorrajért, sőt, dacosan bámult Lord Macconra. Tulajdonképpen a gyomra miatt kényszerült otthagyni

a társaságot. Anyja biztosította róla, hogy a bálon lesz ennivaló, de csak egy tál puncs és néhány szál fonnyadt vízitorma fogadta. Mivel Alexia sosem hagyta, hogy a gyomra nélkülözzön, teát rendelt a komornyiktól, majd visszavonult a könyvtárba. Minthogy a bálokon többnyire amúgy is a táncparkett szélén ténfergett, és igyekezett azt a látszatot kelteni, mint aki nem is óhajtja, hogy felkérjék keringőre, a tea gondolata üdvözítően hatott rá. Otrombaság frissítőt rendelni a vendéglátó személyzetétől, de ha az ember szendvicsre készül és csak vízitormát talál, akkor bizony saját kezébe kell vennie az irányítást!

A vajszívű Lyall professzor tovább dűnnyögött maga elé – úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a gyomorkorgást. Pedig nagyon is hallotta, hiszen remek füle volt. Ahogy *mindegyiknek*. Ismét felnézett a vizsgálódásból; az arcát még most is groteszkké torzította a spektokuláré.

– Az éhség lehet az indíték. A vámpír talán végső elkeseredésében vetette magát Tarabotti kisasszonyra ezen a bálon, pedig ha lett volna egy kis esze, inkább a nyomortanyák felé veszi az irányt, ahogy a többiek is, ha ennyire kiéhezettek.

– És egyik bolyhoz sem tartozott – tette hozzá Alexia furcsa grimasszal.

Lord Maccon felvonta egyik fekete szemöldökét, és megpróbálta leplezni döbbenetét.

– Maga ezt *honnan tudja*?

– Felesleges ilyen durva hangon szólni a hölgyhöz – lépett közbe békítően a professzor. – Köztudomású, hogy egy bolykirálynő sosem hagyná, hogy bármelyik ivadéka ilyen kiéhezett állapotba kerüljön. Csakis kóbor vámpír lehet, akinek semmiféle kapcsolata nem volt a helyi bollyal.

Alexia feltápáskodott, így Lord Maccon láthatta, hogy véletlenül pont egy lesodort párnára sikerült ájulnia. A gróf el is vigyorodott, de amikor Alexia gyanakodva nézett rá, gyorsan visszatért előbbi, komor ábrázatához.

– Nekem más elképzelésem van – mutatott Alexia a vámpír öltözékére. – Csálén megkötött kravátlit? Olcsó ingmell? Egy magára valamit is adó boly nem engedi ilyen ócska göncökben utcára az efféle lárváját. Már az is döbbenetes, hogy egyáltalán bejutott így a házba. A hercegnő lakája egy ilyen kravátlit felett egyszerűen nem hunyhat szemet... Már a küszöbön ki kellett volna penderítenie a gazdáját! Manapság persze nehéz jó személyzetet találni, hiszen a legjobbak pont a vámpírokhoz szegődnek, na de egy ilyen ingmell már mégis csak sok!

– Az olcsó öltözék nem lehet gyilkossági indíték – nézett rá Woolsey grófja merően.

– Maga szerint nem.

Alexia szemügyre vette Lord Maccon remekbe szabott ingmellét és precízen kötött kravátliját. A haja kissé túl hosszú és rendezetlen volt az aktuális divathoz képest, az arca pedig nem látott borotvát mostanában, de volt benne annyi felsőbbtség, hogy alsóosztálybeli durvaságát büszkén viselje, így nem tűnt ápolatlannak. Alexia biztosra vette, hogy a gróf csak nagy kín szenvedés árán boldogul az ezüst-fekete kasmírkravátlival; odahaza valószínűleg csupasz felsőtesttel jár-ke. Ettől a gondolattól kissé megborzongott. Sok munkával járhat egy ilyen férfit rendben tartani. Ruházni sem könnyű, mivel az átlagnál megtermettebb. Az inasa okvetlenül elismerést érdemel, bizonyára nagyon béketűrő lélek.

Lord Maccon általában igen türelmes volt. A magafajták többségéhez hasonlóan megtanulta, mit illik úri társaságban és mit nem.

De Tarabotti kisasszony jelenlétében valahogy mindig előbújtak belőle az állati ösztönök.

– Ne próbálja másra terelni a szót! – csattant fel, és jól láthatóan feszélyezte Alexia fürkésző tekintete. – Na, mondja el, mi történt. – Hivatalos hatósági személyhez illő arcot öltött, majd előhúzott egy apró fémhengert, egy íróvesszőt és egy üveg színtelen folyadékot. Egy kis kurblival kigöngyöltette a hengert, lepattintotta az üveg-cse tetejét és belemártotta az íróvesszőt, amely baljóslatúan sistergett.

Alexia felháborodott a zsarnoki modortól.

– Ne utasítgasson engem ebben a hangnemben, maga... – keresgélte a kellően sértő szót –, maga pudlikutya! Nem vagyok a farkatársa.

Lord Conall Maccon, Woolsey grófja volt a helyi farkasemberek alfahímje, ezáltal jó néhány, valóban kegyetlen módszer is rendelkezésére állt, amelyet bevethetett volna Alexia Tarabotti kisasszony megrendszabályozására. Ezért ahelyett, hogy felborzolta volna magát a megjegyzésen (pudlikutya, még mit nem!), bevetette legjobb támadófegyverét, amelyet az alfa-nőstényekkel való több évtizedes csatározás során fejlesztett tökélyre. Skót származása ezen a téren még előnyére is vált, mert így könnyen hozzászokhatott az akaratos nőszemélyekhez.

– Ne feleseljen velem, hölgyem, különben bemegyek a bálterembe, megkeresem az anyját és idehozom!

Alexia felhúzta az orrát.

– Na, ezt már *nevezem!* Ez aligha tisztességes játszma. De ennyire azért felesleges keménykednie – dorgálta meg a grófit.

Alexia anyja nem tudta, hogy a leánya természetén túli. Loontwill asszony – így hívták új férje után – bárkivel összehasonlítva frivólnak

tetszett. Előszeretettel páváskodott sárga ruhában és gyakorta törtek rá hisztériás rohamok. Ha meglátja a halott vámpírt, és rájön, miféle lánya van, az beláthatatlan következményekkel jár.

Alexia egyébiránt már hatéves kora óta tudta, hogy természetén kívüli. A Közigazgatási Hivataltól meglátogatta egy kedves, ezüsthajú és ezüst sétapálcás úriember – aki tulajdonképpen farkasember-szakértő volt. Tarabotti kisasszony természetén túli mivoltát néhai talján atyjának köszönhette, ahogy sötét haját és markáns orrszerkezetét is. Számára ezáltal az „én” fogalma igen homályos értelemmel bírt. Valós személy volt, ez nem vitás, és a szíve is képes volt az érzelmre, csak egyszerűen hiányzott a lelke. A hatéves kis Alexia udvariasan bólogatott a kedves, ősz hajú bácsi szavaira, később pedig rengeteg ókori görög filozófiai művet olvasott az értelemről, a logikáról és az etikáról. Úgy okoskodott, hogy ha nincs lelke, akkor híján van az erkölcsnek is, legjobb tehát külső forrásból építkeznie. Édesanyja kékharisnyának gondolta őt, ami Loontwill asszonynál bőven kimerítette a lélektelenség tényállását. Roppantul nehezményezte legidősebb lánya könyvtárak iránti vonzalmát. Éppen ezért felettébb kellemetlen lett volna, ha pont a nevezett helyiségben kell viszontlátniuk egymást.

Lord Maccon határozottan megindult az ajtó felé, hogy fenyegetését beváltva a könyvtárba citálja Loontwill asszonyt.

Alexia ellenállása ekkor kecsesen összeomlott.

– Hát jól van! – adta meg magát, majd zöld taftszoknyáját zizegetve durcásan lehuppant az ablak melletti, barackszínű brokáttal bevont díványra.

A gróf félig mulatott, félig bosszankodott magában, mikor rájött, hogy Alexia úgy kapta fel és tette vissza a helyére az ájulópárnáját, hogy ő abból a mozdulattól egy kósza villanást sem látott.

– Teázni jöttem a könyvtárba. Azt ígérték, a bálon lesz ennivaló is. De ha nem vették volna észre, ilyesmi nem nagyon akadt.

Lord Maccon történetesen észrevette, ugyanis az ő szervezete komoly táplálékbevitelt igényelt, főleg fehérjéből.

– Snodgrove hercege hírhedten vonakodik mindenféle többletkiadástól, ha a felesége bálestjeiről van szó. Az élelem valószínűleg nem szerepelt az elfogadható tételek között – mondta a gróf, aztán nagyot sóhajtott. – Övé fél Berkshire, de még egy valamirevaló szendviccsele se kínálja meg a vendégeit.

Tarabotti kisasszony egyetértően bólintott, és széttárta a kezét.

– Hát erről beszélek! Megértheti, hogy muszáj volt magamnak intézkednem az elemózsia ügyében! Vagy talán azt képzelte, hogy szórtlanul éhezni fogok?

Lord Maccon alaposan végigmérte Alexia kerekded vonalait és megállapította, hogy Tarabotti kisasszony a megfelelő helyeken kellemesen ki van párnázva, úgyhogy a hölgy nem számíthatott az együttérzésére. Komor ábrázata nem enyhült.

– Gyanítom, hogy a vámpír is nagyon hasonló gondokkal küzdött, mikor meglátta magát *gardedám nélkül*. Hajadon nő egyedül egy szobában, a mai felvilágosult viszonyok között! Kérem, ha telihold lenne, még én is magára támadtam volna!

Alexia ugyanúgy végigmérte a gróft, majd bronznyelű napernyőjéért nyúlt.

– Kedves uram, szeretném én azt látni.

Alfahímként Lord Maccont meglehetősen felkészületlenül érte e frappánsan vakmerő ríposzt. Ide még skót származása is kevésnek bizonyult. Egy fél pillanatig döbbsenten pislogott Alexiára, aztán folytatta a szóbeli támadást:

– Remélem, tisztában van vele, hogy a modern társadalmi normákat nem viccből találták ki?

– Éhes voltam, ezt vegye figyelembe – felelte Alexia, mintha ezzel el is volna gereblyézve az ügy. Nem értette, mire akar kilyukadni a gróf.

Lyall professzor, akivel immár egyikük sem törődött, mindeközben a zsebében keresgélt valamit. Végül előhalászott egy barna papírba csomagolt, enyhén viharvert sonkás-csalamádés szendvicset, majd a tőle megszokott lovagiassággal átnyújtotta Tarabotti kisasszonynak.

Rendes körülmények között a szendvics állapota láttán Alexiának rögtön elment volna az étvágya, de mivel kedvesen és egyben kisé félenken ajánlották fel neki, el kellett fogadnia. Tulajdonképpen egész ízletesnek bizonyult.

– Nahát, ez finom! – csodálkozott teli szájjal.

Lyall professzor elvigyorodott.

– Mindig tartok magamnál ilyesmit arra az esetre, ha őlordsága különösen ingerlékeny hangulatba kerül. Egy kis harapnivaló többnyire féken tudja tartani a fenevadat – mondta, aztán elkomorult. – Többnyire. Télihold idején nyilván nem – tette hozzá. – Pedig ha így volna, egy jól sikerült sonkás-csalamádéssal kezelni lehetne az egészet...

– Mit csinál *maga* teliholdkor? – érdeklődött Miss Tarabotti felélenkülve.

Lord Maccon tisztában volt azzal, hogy a kisasszony szándékosan akarja másra terelni a szót. A helyzet meghaladta tűrőképességét, így végső eszközként keresztnévhasználatra vetemedett.

– Alexia! – A név egyetlen, elhúzott, több szótagú mordulásként tört elő a torkából.

A név gazdája erre a lord felé nyújtotta a szendvicset:

– Ööö, kéri a felét uraságod?

A gróf komor ábrázata még komorabbra sötétedett, és már a komorság végső határát súrolta.

Lyall professzor feltolta a spektokulárét a cilinderére, amelyen a ketyere úgy festett, mint egy gépesített második szempár.

– Miss Tarabotti – avatkozott közbe –, azt hiszem, nem igazán fogja fel a helyzet kényes mivoltát. Amennyiben nem tudjuk komoly bizonyítékokkal alátámasztani, hogy jogos volt az önvédelem, vagyis hogy a vámpír abszolúte rendhagyó módon viselkedett, akár gyilkossággal is vádolhatják magát.

Alexia kis híján félrenyelte a falatot.

– Hogy micsoda? – köhögte.

Lord Maccon kegyetlenül komor tekintete most a segédjére irányult.

– No, most akkor ki is zaklatja a hölgyet ilyen közvetlenül?

Lord Maccon viszonylag újnak számított a londoni körzetben. A felsőbb körökben ismeretlen volt, így érkezett a vidékre, aztán kihívta, majd legyőzte a woolsey-i kastély alfáját. Az ifjú hölgyek szíve még a lord emberi formájától is megremegett, hiszen kellő arányban elegyedett benne a titokzatosság, a felsőbbrendűség és a veszély. A letűnt falkavezértől átvette a NYIHA-nál betöltött pozícióját, Woolsey kastélyát és a nemesi rangot is, így sosem volt híján a vacsora meghívásoknak. A falkával megörökölt bétahím nehezen bírta vele: leginkább az illem terén igyekezett nevelni a gróft, és megpróbálta eltussolni a társas érintkezésben elkövetett ballépéseit. A professzornak főleg a nyersséggel akadt gondja – olyannyira, hogy néha rá is átragadt belőle egy kevés. Esze ágában sem volt halálra rémíteni Tarabotti kisasszonyt, aki azonban most már láthatóan lecsillapodott.

– Én csak üldögéltem – kezdte, és félre is tolt a szendvicset, mert elment az étvágya. – Ő meg minden ok nélkül rám vetette magát. Láttam az agyaráit is. Lefogadom, hogyha átlagos nő lennék, az utolsó csepp véretem is kiszívta volna. Egyszerűen meg kellett védenem magamat.

Lyall professzor bólogatott. A végsőkéig kiéhezett vámpírnak két, társadalmilag elfogadott lehetősége van: vagy a saját használatú, esetleg a bolyhoz tartozó önkéntes véradókból fogyaszt, vagy térítés ellenében igénybe veszi a rakparti vérszajhák szolgálatait. Elvégre a XIX. században már egy vámpír sem támad lesből, előzetes bejelentés nélkül! Még a farkasemberek is gondoskodtak róla, hogy telihold idején legyen elég talpasuk, aki elzárja őket, amíg szükséges. A professzornak háromfős személyzete volt erre a célra, Lord Maccon viszont már öt embert igényelt.

– Lehetséges, hogy nem önszántából került ilyen állapotba? – tűnődött a professzor.

– Úgy érti, bezárták és éhezettették, ettől veszítette el a józan ítélőképességét? – kérdezte a gróf.

Lyall professzor ismét felvette a spektokulárét, majd tüzetesen megvizsgálta a holttest csuklóját és nyakát.

– Elzárásnak és kínzásnak nem látni nyomát, de vámpíroknál ezt nehéz megítélni. Még alacsony vérszinttel is be tudják gyógyítani a felületi sebeket – mondta a professzor, aztán elvette Lord Maccon fémlemezét és írópalcáját, belemártotta a sístergő, színtelen folyadékba és gyors számításokat végzett. – Méghozzá egy bő óra alatt – állapította meg. A számok ott maradtak a fémlemezbe maródba.

– És aztán mi történt? Megszökött? Vagy kiengedték?

– Nekem úgy tűnt, hogy teljesen tudatánál van – szólt közbe Alexia –, persze a támadást leszámítva. Képes volt normális párbeszédet

folytatni. És még holmi udvarlással is megpróbálkozott. Igen fiatal vámpír lehetett. És ami a legdöbbenetesebb, hogy... – itt némi hatásszünetet tartott, majd halk, síri hangon folytatta – selypített.

Lyall professzor elképedve pislogott az aszimmetrikus lencsék mögött; a vámpíroknál a selypítés a közönségesség netovábbjának minősül.

– Mint aki sosem járt bolyban, nem tanult etikettet, osztályonkívüli. Akár azt is mondhatnám, hogy bugris. – Alexia sosem gondolta, hogy egyszer majd ezzel a szóval kell illetnie egy vámpírt.

Lyall levette a spektokulárét és el is tette a tokjába, mintegy jelezve, hogy végzett, aztán sötéten az alfahímre nézett.

– Uram, gondolom, tudja, mit jelent ez.

Lord Maccon ekkor már nem komor képet vágott. Inkább fenyegetőnek lehetett mondani. Alexia arra gondolt, hogy ez jobban is áll neki – a száját konokul összeszorította, a szemében eltökéltség csillogott. Alexia azon is elmorfondírozott, milyen lehet, amikor őszintén mosolyog, de aztán elhessegette a gondolatot, mondván, jobb azt nem tudni.

Figyelme tárgya végül így szólt:

– Tehát egy bolykirálynő szándékosan metamorfizál a NYIHA szabályzata ellenére.

– Gondolja, hogy egyedi esetről van szó? – kérdezte a professzor, majd a mellényzsebéből elővett egy összehajtott fehér lepedőszerűséget, amely egy kézmozdulatára szétbomlott. Nagy selyemlepel volt. Alexia most kezdte igazán méltányolni, hogy mennyi mindent be tud suvasztani a mellényzsebébe.

– Az sem kizárt, hogy egy nagyobb hullám kezdete – felelte Lord Maccon. – Legjobb lesz, ha most rögtön visszamegyünk a NYIHA-ba.

A helyi bolyokban is kénytelenek leszünk érdeklődni. A királynők nem lesznek odáig tőle. Akárhogy is nézzük, nekik a legkínosabb ez az incidens.

– Főleg ha megtudják, miféle ócska ingben mászkált a szerencsétlen – tette hozzá Tarabotti kisasszony.

A két férfi becsavarta a vámpír holttestét a selyemlepelbe, Lyall professzor pedig könnyedén a vállára vette a csomagot. A farkasemberek még ember alakban is jóval erősebbek voltak a nappali népeknél.

Lord Maccon Alexiára vetette borostyánpillantását; ő mesterkélten üldögélt a díványon, és kesztyűbe bújtatott jobb kezével a nevetséges napernyő elefántcsont markolatát szorongatta. Gyanakvóan bámult a grófra, aki akár száz fontot is megadott volna, csak hogy megtudja, mire gondol éppen Alexia. Persze azt is tudta: ha rákérdez, bizonyára választ is kap, ámde nem akarta megadni neki ezt az elégtételt, inkább kijelentette:

– Megpróbáljuk nem belekeverni magát, Miss Tarabotti. A jelentésemben az áll majd, hogy egy átlagos lányt támadtak meg, de szerencsésen megúsza az illetéktelen inzultust. Felesleges bárkinek is tudnia, hogy egy természetén túli keze van a dologban.

– Maguk NYIHA-sok miért csinálják folyton ezt? – fakadt ki Alexia, mire mindkét férfi zavartan bámult rá.

– Mármint *mic sodát*, Miss Tarabotti? – kérdezte a professzor.

– Úgy kezelnek, mintha gyerek lennék. Arra még nem gondoltak, hogy hasznomat is vehetnék?

Lord Maccon felhorkant.

– Úgy érti, szívesebben keverné bajba saját magát ahelyett, hogy folyton minket ugráltat?

Alexia igyekezett nem szívére venni a megjegyzést.

– A NYIHA nőket is foglalkoztat, és úgy hallottam, szerepel a maguk bérlajstromán egy természetén túli is, aki szellemügyi és ördögűzési területen dolgozik valahol északon.

Lord Maccon karamellszínű pillantása gyanakvóvá vált.

– Ezt meg kitől hallotta?

Tarabotti kisasszony felvonta a szemöldökét. Mintha hajlandó lenne elárulni, kinek köszönheti ezt a bizalmas információt!

A gróf rögtön meg is értette, hányadán állnak.

– Hát jól van, vegye úgy, hogy nem kérdeztem semmit.

– Úgy veszem – vágta rá Alexia.

A fél vállra vett hullával álldogáló professzor megsajnálta.

– Jól tudja, mindkettőből van nálunk – vallotta be.

Lord Maccon arra készült, hogy könyökkel oldalba bökje, de a professzor szemrebbenés nélkül ellépett mellőle, ami komolyabb rutinról árulkodott.

– *Természetén túli nő* viszont nincs nálunk, úrihölgy meg egyáltalán nincs – tette hozzá a gróf. – A NYIHA női alkalmazottai egytől egyig munkásosztálybeliek.

– Maga még mindig a sünök miatt haragszik rám – motyogta Tarabotti kisasszony, de közben főbólintással jelezte, hogy nem vitázik a gróffal. Volt már ugyanis egy ilyen beszélgetése, még hozzá Lord Maccon felettesével, akit magában továbbra is csak Kedves Ősz Hajú Úrként emlegetett. Hogy egy nemesi származású hölgy dolgozni akarjon... már a gondolat is hajmeresztő volt. „Drága kisasszony, mi lenne, ha az édesanyja megtudná?”

– De a NYIHA titokban működik, nem? Hát én is titokban működnék... – Alexia nem tudta megállni, hogy ne próbálkozzon újra. Elvégre Lyall professzor kedveli őt valamelyest, és talán hajlandó lenne szólni egy jó szót az érdekében.

Lord Maccon ekkor felnevetett.

– Maga annyira tudna titokban működni, mint egy gőzkalapács!

– De amint kimondta, máris megbánta, mivel Alexia nagyon lelombozódott. Nem duzzogott látványosan, de azért rosszul esett neki.

Lyall professzor a szabad kezével megragadta a gróf karját.

– Kérem, uram, viselkedjen...

A gróf megköszöri a torkát, és bűnbánó képpel így szól:

– Nem akartam megbántani, Miss Tarabotti. – Megint felszínre tört skót tájszólása.

Alexia nem nézett fel, csak szótlantul bólintott, aztán az egyik hímzett árvácskát piszkálta a napernyőjén.

– Uraim, olyan egyszerű az egész – mondta, és mikor végre rájuk emelte tekintetét, sötét szeme fényesen ragyogott. – Annyira szeretnék valami hasznosat csinálni.

Lord Maccon megvárta, míg kértek a folyosóra, miután persze elköszöntek az ifjú hölgytől (legalábbis a professzor), majd kiszakadt belőle az elkeseredett kérdés, ami leginkább foglalkoztatta:

– Ez a nő meg mi a bánatért nem megy férjhez, Randolph?

A professzor őszinte értetlenséggel bámult az alfahímre, aki ugyan időnként skótosan morgolódott és meglehetősen nagyhangú ember volt, de ítélőképessége ritkán hagyta cserben.

– Kissé öregecske már, uram.

– Badarság – felelte Lord Maccon. – Legfeljebb negyedszázados ha lehet.

– És tegyük hozzá, hogy... – a professzor szalonképes kifejezést keresgélt – igencsak öntudatos.

– Ugyan már – legyintett a gróf hatalmas mancsával. – Egyszerűen csak több benne a tartás, mint a mostani nőkben. Az épeszű férfiak többsége szerintem értékeli az ilyesmit.

Lyall professzorban jól fejlett életösztön munkált, és mivel úgy érezte, hogy a gróf leharapná a fejét, ha megjegyzést merészelné tenni a hölgy külsejére, inkább hallgatott. Vele egyetemben a felsőbb körök is kissé túlon túl sötét árnyalatúnak tartották Tarabotti kisaszszony bőrét, az orrát pedig a kelleténél hangsúlyosabbnak ítélték, de Lyall úgy gondolta, hogy Lord Maccon nem osztja ezt a nézetet. Lyall bétahímként szolgált Woolsey negyedik grófja mellett, mióta csak Conall Maccon betoppant e vidékre. Alig húsz éve történt, a véres emlékek még alig fakultak, így egyetlen farkasember sem volt képes tiszta fejjel megítélni, hogy Conall miért akarta nyakába venni a londoni körzet ügyes-bajos dolgait. Erre a kérdésre még Lyall professzor sem tudta a választ. A gróf zavarba ejtő ember volt, ízlése a nők terén nemkülönben. Attól, amit a professzor tudott felőle, az alfahím akár kedvelhette is a mediterrán orrszerkezetet, a napbarnított bőrt és az öntudatos viselkedést, ezért végül így szólt:

– Meglehet, hogy az olaszos családneve miatt nehéz férjhez mennie.

– Hm! Igaza lehet – felelte Lord Maccon, bár az érv nem győzte meg.

A két farkasember elhagyta a herceg városi rezidenciáját, és kilépett a sötét londoni éjszakába – az egyik egy halott vámpírral, a másik tanácstalan ábrázattal.

MÁSODIK FEJEZET

Váratlan meghívás

TARABOTTI KISASSZONY többnyire titokban tartotta lélektelen mi-voltát – még a saját családja előtt is. Persze ne feledjük, ő nem holmi élőhalott, hanem hús-vér ember volt, csak hát... némi hiányossággal. Családtagjai és az általa ismert társadalmi körök semmit nem vettek észre e fogyatékoságból. Egyszerű vénkisasszonynak gondolták őt, aki nyilván domináns személyisége, sötétebb arcszíne és túlon túl markáns vonásai miatt került ebbe a szerencsétlen státuszba. Lélektelenségét Alexia már végképp nem óhajtotta a tájékozatlan tömegek tudomására hozni, hiszen e tény csaknem olyan kellemetlen volt, mint az, hogy apja olasz, ráadásul már nincs is az élők sorában.

A tájékozatlan tömegek tehát magukban foglalták Alexia családját is, akiknek ostoba társasága meglehetősen terhes volt számára.

– Na, ezt nézzétek! – lobogtatta meg Felicity Loontwill a Reggeli Hírlapot az étkezőasztalnál összegyűlt família orra előtt. Az apja, Loontwill méltóságos úr csakis a tányérján helyet foglaló keménytojás és pirítós elfogyasztására összpontosított. Felicity húga, Evelyin

azonban érdeklődve pillantott fel, és anyjuk is megszólalt, miután kortyolt egyet a gyógyhatású árpanyákból:

– Mi az, drágaságom?

Felicity a társasági rovat egyik hasábjára bökött.

– Azt írják, a tegnapi bálon borzalmas incidens történt! Ti hallottatok valami incidensről? Mert én semmiféle incidensre nem emlékszem.

Alexia bosszúsan bámult a saját főtt tojására. Úgy képzelte, Lord Macbna majd mindent szépen elsimít, és az ügy nem kerül be a lapokba. Azt viszont nemes egyszerűséggel figyelmen kívül hagyta, hogy látták őt a halott vámpírral, a teljes hírzárlat tehát gyakorlatilag lehetetlenség. Ő azért mégiscsak bízott a grófban, akinek egyébiránt különös tehetsége volt hozzá, hogy még napkelte előtt véghezvigyen jó pár lehetetlen dolgot.

– Azt is írják, hogy valaki meghalt – folytatta Felicity. – Nevet nem írnak, de valaki igaziból meghalt ott a bálon, én meg teljesen lemaradtam róla! Egy ifjú hölgy talált rá a holttestre a könyvtárban, el is ájult a nagy megrázkódtatástól! Szegény teremtés, biztos halálra rémült.

Húga együtt érzően csóválta a fejét, és nagyot sóhajtott, majd maga elé vette az egreslekvárt.

– Azt nem írják, ki volt az ifjú hölgy?

Felicity finoman megdörzsölte az orrát, aztán tovább olvasott.

– Nem, sajnos nem.

Alexia összevont szemöldökkel, tőle szokatlanul nagy csendben belekortyolt a teájába. Megízlelve a csésze tartalmát elfintorodott, majd a tejszínért nyúlt.

Evylin eközben nagy műgonddal igyekezett a lehető legegyszerűsebben szétkenni a lekvárt a pirítósán.

– Ah, így elég unalmas! De jó is volna tudni minden apró részletet! Olyan, mint valami rémregény. Írnak még bármi érdekeset?

– Még a bált részletezik a cikkben. Atyavilág, a szerző még azt is megemlíti, hogy Snodgrove hercege fukarkodik a frissítőkkal.

– Pedig a hercegnek igazán nem jelentene nagy érvágást. És még Almacknál is felszolgálnak egy-két nyamvadt szendvicfalatkát – mondta Evelylin.

– Jól mondd, aranyom – helyeselt Mrs. Loontwill.

Felicity a cikk végére pillantott.

– A szerző „névtelen”. És a ruhákról egy árva szót sem ejt. Ez bizony elég gyenge beszámoló. Evelynt vagy engem meg sem említ.

A Loontwill lányok igen népszerű szereplői voltak a helyi lapoknak – egyfelől előnyös megjelenésük, másfelől pedig jelentős számú udvarlójuk miatt. E népszerűséget – Alexia kivételével – az egész család roppantul élvezte, és azt sem igen bánták, ha nem feltétlenül dicsérő szavakat írtak a lányokról. Az a lényeg, hogy írjanak róluk.

Evelynt láthatóan felzaklatta ez a mellőzöttség, ugyanis aprócska ránc bukkant fel két tökéletesen ívelt szemöldöke között.

– Pedig a borsózöld, tavirózsa mintás ruhámat vettem fel, hogy írjanak róla...

Alexia arca megrándult. Jobb lett volna, ha nem kerül szóba ez a ruha – émelvítően fodros volt.

Mrs. Loontwill második házasságának mindkét gyümölcse jócskán különbözött a féltestvértől. Ha valaki együtt látta hármukat, meg sem fordult a fejében, hogy Alexia akár csak távoli rokona lehetne a másik kettőnek, akikben nem folyt talján vér, léleknek pedig nem voltak híján, cserébe viszont eléggé szépek voltak: sápadt, sótlan szőkék, nagy kék szemekkel és apró cseresznyeajkakkal. Sajnos anyjukhoz hasonlóan ők sem tudtak ennél többet felmutatni, a

reggelinél lezajló társalgás tehát nem sok szellemi csemegét tartogatott Alexia számára, annak azonban határozottan örült, hogy a gyilkosság után könnyedebb témát találtak.

– Hát, csak ennyit írnak a bálról – sajnálkozott Felicity, aztán az egyéb társasági hírek közt mazsoláztatott. – Nocsak, ez itt érdekesen hangzik. A Bond sétány melletti jó kis teaklub mostantól éjjel kettőig tart nyitva, hogy bővítse természetfeletti ügyfélkörét. Na, szép, legközelebb már nyers húst is felszolgálnak, pezsgő helyett meg vért hoznak, ez lesz a divat. Anyu, szerinted járjunk még oda ezután is?

Mrs. Loontwill felpillantott árpanyákos-citromos csészéje mögül.

– Nem hiszem, hogy gond lenne belőle, drágám.

– A komolyabb befektetők közül sokan járnak az éjjeli népek közé, gyöngyöm – szólalt meg Mr. Loontwill, miután lenyelte a pirítóst. – Az a teaklub korántsem rossz választás, ha kérőt vadászol a lányoknak.

– De apu – dorgálta Evelyin –, úgy állítod be anyut, mintha portyázó farkasember volna.

Loontwill asszony gyanakadó pillantást vetett az urára.

– Ugye nem jártál a Claret-ban vagy a Sangriában mostanság? – kérdezte, mint akit az a sejtelem gyötör, hogy Londont hirtelen előzönlötték a farkasemberek, a kísértetek meg a vámpírok, a férje pedig válogatás nélkül cimborál velük.

– Dehogyan jártam, gyöngyöm, csakis a Boodle-ben – visszakozott Mr. Loontwill. – Tudod, hogy az a törzshelyem, az ilyen természetfeletti mulatókat nemigen kedvelem.

– Ha már a kluboknál tartunk – szólt közbe Felicity az újságot bújva –, múlt héten nyílt egy új hely Mayfairben. Értelmiségieket, filozófusokat, tudósokat meg efféléket várnak. A neve Hypocras Klub.

Elképesztő. Az ilyeneknek miért van szükségük klubra? Nem elég nekik a sok múzeum? – A címre is csak a homlokát ráncolta. – De szörnyen felkapott helyen van, azt meg kell hagyni. – Anyjának is megmutatta az újsághírt. – Nem Snodgrove hercegének háza mellett van?

– De bizony, drágám – bólogatott Mr. Loontwill. – És ha egy se regnyi tudós éjjel-nappal ott fog nyüzsögni, az bizonyára nem használ sem a környék, sem a hercegnő renoméjának. Felteszem, a hercegnő valóságos rohamot kap, ha fülébe jut a dolog. Köszönőkártyával szerettem volna hálát mondani a tegnapi esti mulatságért, de ezek után azt hiszem, muszáj lesz személyesen felkeresnem még ma délután. Aggódo barátként kötelességem utánajárni, mennyire viseli meg a hír érzelmileg.

– Rémes lehet szegénynek – szólalt meg Alexia, mert nem bírta tovább hallgatni. – Emberek gondolkoznak, ráadásul az agyukkal, és pont a szomszédban! Ez igazán tragikomikus.

– Elkísérek, anyu – mondta Evelylin.

Mrs. Loontwill legkisebb lányára mosolygott, a legidősebbre viszont ügyet sem vetett.

– A legújabb párizsi divat idén tavasszal megköveteli a ruhától eltérő színű, széles övet – olvasott tovább Felicity. – Mily sajnálatos. Evelylin, rajtad persze remekül fog mutatni, de az én alakom...

A fenyegető tudóshad, a hercegnő balsorsa felett érzett káröröm és a közelgő övmizéria ellenére Alexia édesanyjának sajnos továbbra is a Snodgrove-házban történt haláleset járt a fejében.

– Alexia, tegnap este elég hosszan eltűntél szem elől. Mondd, drágám, ugye nem hallgatnál el semmi fontosat előlünk?

– Összefutottam Lord Macconnal, mindössze ennyi történt – felelte Alexia, gondosan ügyelve rá, hogy az arca rezzenetlen maradjon. *Erre mindig ráharapnak*, gondolta.

Válaszára mindenki, még mostohaapja is felfigyelt. Mr. Loontwill ritkán eresztette bő lére a mondandóját. A család dámái mellett nem is igen jutott szóhoz, ezért általában hagyta, hogy a reggeli társalgás hullámai átcsapjanak rajta, mint a forró víz a tealevelek felett; csak fél füllel hallgatta őket. Mivel azonban józan gondolkodású és anyagi érdekeket is szem előtt tartó ember volt, Alexia kijelentésére felkapta a fejét. Woolsey grófja ugyan farkasember, de komolyabb vagyonnal és jelentős befolyással bír.

Loontwill asszony elfehéredett, hangja pedig érezhetően ellágyult.

– Drágám, ugye nem mondtál a grófnak semmi illetlenséget?

– Nem, ilyesmit nem – felelte Alexia, miután felidézte magában a találkozást.

Mrs. Loontwill félretolta az árpanyákos csészét, és reszketegen teát töltött magának.

– Jaj, drágám – szólt lágyan.

Sohasem sikerült igazán megfejtene legidősebb lányát. Azt hitte, ha mellőzi elsőszülöttjét, a bosszantó teremtés ritkábban keveredik bajba. Ezzel azonban akaratlanul is egyre nagyobb szabadságot adott Alexiának. Most már persze tudta, hogy jobban járt volna, ha mielőbb férjhez adja, de már késő volt; Alexia a család nyakán maradt gyalázatos viselkedésével, ami csak tovább romlott, ahogy öregedett.

– Ma reggel viszont úgy ébredtem, hogy végiggondoltam, mennyi rémséget mondhattam volna neki, de nem mondtam – tette hozzá Alexia kedvetlenül. – Bosszant, hogy elszalasztottam a remek lehetőséget.

Mr. Loontwill nagyot sóhajtott, Alexia pedig határozott mozdulattal az asztalra tette a kezét.

– Azt hiszem, még délelőtt sétálok egyet a parkban. Ráfér az idegeimre a tegnap este után.

Azt hihetnénk, hogy burkoltan a vámpírtámadásra utalt, pedig nem erről volt szó. Tarabotti kisasszony nem tartozott a se hús, se hal típusú hölgyek közé, sőt, éppen ellenkezőleg. A vele való találkozást számos úriember leginkább egy olyan méregerős konyakhoz hasonlította, amelyről az első kortyig azt hitte, gyümölcslé. Amikor azonban legurította, csak áll döbbsenten, tetőtől talpig elképedve – és a meglepetés különös, égető érzést hagy maga után. Nem: Alexia idegeit leginkább az bántotta, hogy még mindig borzalmasan haragudott Woolsey grófjára, amiért úgy faképnél hagyta a könyvtárban. Egész éjjel tehetetlenül füstölgött magában, kialvatlanul ébredt, és azóta is egyre csak kínozták bizonyos nem túl nemes érzelmek.

– Na jó, de hogy történt? – kérdezte Evelyin. – Alexia, igazán el kell mesélned! És hogyhogy te találkoztál Lord Macconnal a bálon, mi meg nem is láttuk? A vendéglistán se szerepelt, mert tudnék róla. Átlestem a lakáj válla fölött.

– Evy, hogy tehetted ilyen? – sápítózott elképedve Felicity.

Alexia nem törődött velük. Felállt az asztaltól, és elindult megkeresni kedvenc vállkendőjét. Mrs. Loontwill megpróbálhatta volna megállítani, de tudta, hogy hasztalan. Alexiából olyasmit kiszedni, amit nem akar elmondani... ugyanolyan reménytelen, mint a kísértetnek vérét venni. Inkább a férje kezéért nyúlt, és vigasztalóan megszorította.

– Ne aggódj, Herbert. Azt hiszem, Lord Macconnak tetszik Alexia modora. Eddig legalábbis nem bírálta érte nyilvánosan. Hálásnak kell lennünk a sors apró kegyeiért is.

Mr. Loontwill bólintott.

– Gondolom, egy ilyen élemedett korú farkasember üdítőnek találja a viselkedését – dűnnyögte reménykedve. Felesége szerető vállveregetéssel jutalmazta derűlátó hozzáállását, mert tudta, hogy

férjének micsoda terhet jelent az ő legidősebb lánya. Visszagondolva nem is értette, hogy tudott hozzámenni egy olaszhoz. Persze fiatal volt még, Alessandro Tarabotti pedig felettébb jóvágású. Alexiában mégis volt valami... visszataszító függetlenség, amit Mrs. Loontwill nem kenhetett egy az egyben néhai férjére, saját magát viszont természetesen nem okolta volna érte. Akármi is volt benne, Alexia így született – logikával, józan ésszel, szókimondóan. Mrs. Loontwill nem először bántódott azon, hogy első gyermeke nem fiúnak született; mennyivel könnyebb lenne akkor mindenkinek!

A jó házból való hajadonok rendes körülmények között csakis édesanyjuk és egy-két idősebb nőrokon társaságában mentek sétálni a Hyde Parkba. Alexia azonban úgy gondolta, hogy vénlány lévén, az ilyen szabályok őrá már aligha vonatkoznak. Amióta az eszét tudta, vénlány volt: keserűbb pillanataiban úgy érezte, eleve vénlánynak született. Mrs. Loontwill nem is bajlódott vele, hogy legidősebb lányának kelengyét állítson össze. „Kislányom, ilyen orral és ilyen bőrrel egyszerűen nem éri meg költségbe vernünk magunkat” – mondta neki egykor a lehető legleereszkedőbb hangnemben. „Gondolnom kell a húgaidra.” Így hát Alexiát – bár nem is volt olyan nagy az orra és annyira sötét a bőre – tizenöt évesen elkönyvelték vénkisaszszonynak. Nem mintha valaha is sóvárgott volna egy férj és a vele járó terhek után, de nem bánta volna a tudatot, hogy ha véletlenül valamilyen oknál fogva meggondolná magát, bármikor leakaszthat egy kérőt magának. Szeretett táncolni, így szívesen vette volna, ha legalább egyetlen bálon teljes értékű hajadon leányként vehetne részt, és nem a könyvtárban kéne kuksolnia. Most már csak hűgái gardedámjaként tűnt fel az ilyen eseményeken, és könyvtárak

mindenhol voltak. Vénkisasszonyként azonban anyja nélkül is sétálhatott a Hyde Parkban, mert ezt csak azok róhatták fel neki, akik a kákán is csomót kerestek, ám az effélék – például a Reggeli Hírlap munkatársai – szerencsére nem tudták Alexia Tarabotti nevét.

Lord Maccon durva kifogásai még most is a fülében visszhangzottak, ezért úgy érezte, mégsem egyedül vág neki a sétának, pedig a délelőtt kellős közepén járt az idő, és a legkevesbé sem természetfeletti nap is hét ágra süttött. Vitte hát hűséges bronznyelű ernyőjét a napsugarak ellen, valamint vitte Ivy Hisselpenny kisasszonyt is, hogy megossa vele Lord Macconnal kapcsolatos gondjait.

Ivy Hisselpenny jó barátságban volt Alexiával. Elég régóta ismerték egymást, otthonosan kalandoztak a bizalom körbepásztázott mezején. Amikor tehát Alexia üzent neki, hogy van-e kedve sétálni, Ivy rögtön tudta, hogy a séta itt csupán körítés, amolyan mellékes elfoglaltság lesz.

Bizonyos körülmények sajnálatos közjátéka folytán Ivy amolyan határeset volt: a még éppen csinos és még éppen gazdag leány szerepét mérte rá a sors, és extrém kalapok iránti olthatatlan vonzalommal sújtotta. Alexia ez utóbbi tulajdonságát tudta legnehezebben tolerálni, de egyébként kellemes, hasonszórú és legfőképpen minden lében kanál tettestársnak tartotta őt.

Ivy ugyanakkor megértő és okos barátnőre lelt Alexiában, aki olykor igencsak átlépi a nőies finomság határait, de a legzordabb körülmények között is hűséges és kedves hozzá.

Ivy egy idő után megtanulta vidáman fogadni Alexia nyersségét, Alexia pedig rájött, hogy az embernek nem muszáj folyton a barátai fejfödőjét tanulmányoznia. Mivel tehát már ismeretségük korai szakaszában kitapasztalták, hogyan hunyhatnak szemet a másik

legfárasztóbb tulajdonságai felett, szilárdnak mondható barátság alakult ki köztük, amely mindkettejüknek előnyére vált. A Hyde Parkban lezajlott beszélgetésük is igen szokványosan indult.

– Ivy kedvesem – szólt Tarabotti kisasszony, amikor barátnője felbukkant –, igazán remek, hogy ilyen hamar sikerült beszorítanod e sétát a programodba. Nicsak, milyen förtelmes a tökfödőd. Remélem, legalább nem került egy vagyona.

– Ó, Alexia! Elbűvölően tuskó módon szidalmazod a kalapot. És miért ne értem volna rá ma délelőtt? Hisz jól tudod, hogy csütörtökön soha nincs ennél fontosabb dolgom. A csütörtök mindig olyan unalmas, nem igaz? – felelte Hisselpenny kisasszony.

– Ivy, komolyan mondom, legközelebb engem is elhívhatnál vásárolni. Temérdek borzalomtól kímélhetnék meg magunkat. De miben különbözik a csütörtök a többi hétköznaptól?

És így tovább.

Igen szép nap volt, és a két hölgy karöltve sétálgatott suhogó szoknyában és a kisebb, jobban kezelhető turnúrben, amely csak a múlt szezonban jött divatba, és nagyban megkönnyítette a mozgást. Azt beszéltek, hogy a franciáknál egyes hölgyek végképp leszámoltak a turnúrral, ám ez a botrányos divathullám még nem jutott el Londonba. Mindketten napernyőjük védelmében sétáltak, bár Alexia gyakran hangoztatta, hogy az ő ábrázatával ez már édes mindegy. Miért pont a vámpíros falfehérség uralja a divatvilágot? Ahogy mendégéltek, az szinte festményre kíváncsozott: Ivy rózsákkal ékesített, krémszínű muszlinruhában pompázott, Alexia pedig kedvenc bársonyszegélyes kék sétaruháját vette fel. Mindkét műredek bővelkedett a csipkében és a pliszírozott hajtásokban, valamint a merész redőkben, melyek viselőik divatbéli naprakésztségét hirdették. Miss Hisselpenny összeállítása talán egy kissé túllőtt a célon, ám ez

inkább buzgó igyekezetének, semmint a nemtörődömségének eredménye volt.

A kellemes időjárás és a mives sétaruhák újkeletű tündöklése jelentős zsúfoltságot okozott a Hyde Parkban. Számos úriember emelt kalapot előttük, így akaratlanul is újra meg újra félbeszakították az egyre feszültebb Alexiát, Ivy azonban örvendezett a feléjük irányuló figyelmes bókoknak.

– Hihetetlen – zsémbelt Miss Tarabotti –, mi szállta meg a népeket ma délelőtt? Mintha csak házassági ajánlatokat jöttünk volna gyűjteni.

– Alexia, te talán úgy gondolod, hogy nincs keresnivalód ezen a piacon – felelte barátnője, és szégyenlősen visszamosolygott egy szépséges pej paripán feszítő, tisztos külsejű úrra –, de nekem derogál, hogy így végezzem.

Tarabotti kisasszony önérzetesen felhúzta az orrát.

– Ha már a végzetnél tartunk, milyen volt a tegnapi esti bál a hercegnőnél? – Ivy egyenesen falta a pletykákat. Mivel azonban családja szinte a középosztályhoz tartozott, kizárólag a legnagyobb bálókra voltak hivatalosak, tehát a Reggeli Hírlapból kimaradt tudnivalók dolgában Ivnak Alexiára kellett hagyatkoznia, aki zárkózottabb természetéből adódóan sajnos nemigen tudta csillapítani pletykaéhségét. – Ugye szörnyű volt az egész? Egyáltalán ki volt ott? És milyen ruhában?

– Ivy, ha kérhetném, egyszerre csak egyet kérdezz! – forgatta a szemét Alexia.

– Akkor tehát: jól sikerült este volt?

– Korántsem. Képzeld csak el, hogy semmiféle harapnivalót nem szolgáltak fel! Csak puncsot! El is vonultam a könyvtárba és teát hoztattam – mondta Alexia, és mivel igencsak felkavarták az emlékek, nyugtalanul megpördítette napernyőjét.

– Botrány! – hüledezett Ivy, mire Alexia felvonta sötét szemöldökét, és így folytatta:

– Pedig így történt. El se hinnéd, micsoda perpatvar kerekedett. És ráadásul még Lord Maccon is felbukkant.

Miss Hisselpenny alaposabban szemügyre vette barátnöje arcát, de csak bosszúságot látott rajta, ám az, ahogy Woolsey grófjának nevét kiejtette a száján, már szöget ütött Ivy fejébe. Ennek ellenére kijátszotta az együtt érzős kártyát.

– Jaj, drágám, nagyon szörnyű volt a társasága? – kérdezte. Alexia előtt ugyan titkolta, de farkasember létére tisztos úriembernek tartotta Lord Maccont, csak hát az ő ízlésének egy ilyen férfi úgymond *túl sok* volt. Hatalmas természetével és mogorva természetével a gróf inkább elrémítette őt, noha társaságban mindig megfelelően viselkedett, és remek szabású öltözékével is kiérdemelte a hölgyek figyelmét – annak ellenére is, hogy havonta egyszer vérengző fenevaddá változott.

Alexia megvetően horkantott.

– Csak a szokásos, semmi több. Azt hiszem, ez az alfahímek általános jellemzője lehet. Egyszerűen hozzá van szokva, hogy mindig mindenkinek parancsolhat. Eléggé le tud lombozni vele. – Hatászünetet tartott. – Egyébként tegnap este egy vámpír is megtámadott – tette hozzá.

Ivy ájulást színlelt, Alexia a karjánál fogva tartotta meg.

– Ne játszd meg magad! – utasította rendre barátnöjét. – Egyetlen fontos ember sincs a közelben, hogy elkapjon.

Ivy gyorsan magához is tért, és vehemensen így szólt:

– Jóságos ég, Alexia. Mért keveredsz mindig ilyen lehetetlen helyzetekbe?

Alexia vállat vont és megszaporoázta lépteit, így Ivy kénytelen volt szaladni, hogy beérje.

– És mit csináltál? – faggatózott tántoríthatatlanul.

– Természetesen fejbe vágtam a napernyőmmel.

– Hát ez elképesztő...

– Pont a feje búbján. De bárkivel megteszem, ha rám támad, akár természetfeletti, akár nem. Egyszerűen rám vetette magát! Csak úgy, szó nélkül, be sem mutatkozott! – mondta, de máris úgy érezte, mintha magyarázná a bizonyítványát.

– De Alexia, vámpírt akkor sem ütünk meg. Se napernyővel, se mással!

Miss Tarabotti felsóhajtott, de lelke mélyén egyetértett barátnőjével. London társadalmi életében sosem voltak gyakori vendégek a vámpírok, de a jobb körökben előforduló néhány boly tagjai között politikusok, földbirtokosok és főnemesek is szép számban előfordultak. Aki pedig válogatás nélkül ütlegetli a napernyőjével az ilyen előkelőségeket, az bizony hamar búcsút mondhat a társasági életnek.

– Egyszerűen felhaborító, amit művelsz – folytatta Miss Hisselpenny. – És legközelebb mit csinálsz? Nekimész a Lordok Házának? Keresztbe teszel a környékbeli természetfelettieknek az éjjeli gyűlésükön?

Alexia jót kuncogott Ivy agyszüleményein.

– Jaj ne, csak ötletet adok neked – sóhajtotta Ivy, és teátrálisan a homlokához emelte kesztyűs kezét. – Voltaképpen mi történt?

Alexia elmesélte.

– Megölted?! – Miss Hisselpenny most már tényleg közel állt az ájuláshoz.

– Baleset volt! – állította Miss Tarabotti, és még erősebben szorította barátnője karját.

– Szóval rólad írtak a Reggeli Hírlapban! Te voltál a hölgy, aki egy halott férfit talált Snodgrove-ék tegnapi esti bálján! – hadarta

izgatottan Ivy, mire Alexia bólintott. – Ezek szerint Lord Maccon megfelelően elrendezte az ügyet, mert téged semmilyen formában nem említettek – folytatta megkönnyebbülten Ivy.

– Szerencsére azt sem, hogy a halott férfi vámpír volt – tette hozzá Alexia az égre pillantva. – Képzelheted, hogy drága jó anyám micsonda patáliát csapott volna.

– Arról nem is beszélve, hogy a házassági esélyeidet is nagyban rontaná, ha kitudódna, hogy egymagad voltál a könyvtárban, mikor rád találtak a halott vámpírral!

Alexia arcáról pontosan le lehetett olvasni, hogyan vélekedik az utóbbi megjegyzésről.

– Ugye tudod, hogy óriási hálával tartozol Lord Macconnak? – folytatta Miss Hisselpenny. Miss Tarabotti erre olyan arcot vágott, mint aki az imént nyelt le egy eleven angolnát.

– Nem hinném, Ivy. Neki az a dolga, hogy titokban tartsa az ilyesmit. Elvégre ő a nagy-londoni körzet természetfeletti ügyekért felelős főigazgatója, vagy nem is tudom, minek mondják ezt a NYIHA-nál. Egyáltalán nem érzem magam lekötelezve egy olyan embernek, aki csak a munkáját végzi. Egyébként amennyire belelátok a Woolsey-falka működésébe, szinte biztos, hogy nem Lord Maccon, hanem Lyall professzor intézkedett az újságíróknál.

Ivy úgy érezte, barátnője lebecsüli a gróf érdemeit. Alexia persze könnyen beszél, rajta nem fog a férfi vonzereje, ám ettől még a lord korántsem közömbös a többiek számára. Az igaz, hogy skót, de már vagy húsz éve alfahím, ami természetfeletti mércével nem sok, de a nappali társadalom túlnyomó részének bőven elég. Az előző alfával lezajlott küzdelméről mindenféle mendemondák terjengtek. Egyesek szerint a mai viszonyokhoz képest túl kemény harc volt, ugyanakkor megfelelt a farkastörvényeknek. A régi gróf köztudottan

züllött alak hírében állt, az udvariasságot és az illemtant pedig vajmi kevésbé sikerült elsajátítania. Aztán egyszercsak megjelent Lord Maccon a semmiből, és legyőzte őt. A kegyetlen módszert a londoni körök egyik fele döbbenten, másik fele izgatottan fogadta. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy e modern korban az alfahímek és a vámpírkirálynők többsége is ugyanazokkal a civilizált módszerekkel őrizte meg hatalmát, ahogy mindenki más: pénzzel, pozícióval és politikával. Lord Macconnak kezdetben talán új volt ez a módi, de húsz esztendő alatt szépen beletanult, mi több, immár a legjobbak egyikének tarthatta magát. Ivy még elég fiatal volt hozzá, hogy mindez lenyűgözzé, ugyanakkor elég bölcs is, hogy északi származásáért ne ítélje el a gróft.

– Azt hiszem, szörnyen kegyetlenül bánsz vele – mondta Alexiának, amikor a fősétányról lekanyarodtak egy kisebb ösvényre.

– Nem tehetek róla. Sosem kedveltem.

– Ha te monddod...

Megkerültek egy nyírfás csalityot, majd egy nagyobb tisztásra értek. E félreeső területet, amely távolabb esett a népszerű sétautaktól, és tágas égbolt alatt feküdt, újabban egy léghajótársaság vette birtokba. A de Lome-féle légcsavarral ellátott, Giffard-rendszerű járművek a kényelmes közlekedés legmodernebb és legnagyobbívűbb vívmányának számítottak, a felsőbb társadalmi rétegek pedig előszeretettel röppentek a levegőbe. Ez az időtöltés az arisztokrácia körében majdhogynem felülmúlta a vadászat népszerűségét is. A léghajók már önmagában is elképesztő látványt nyújtottak, Alexia különösen rajongott értük. Remélte, hogy egyszer felszállhat valamelyikkel, mert úgy hallotta, fentről egészen lenyűgöző a panoráma, a fedélzeten ráadásul kiváló teával kényeztetik az utasokat.

A két hölgy ámulva nézte, ahogy az egyik léghajó leszálláshoz készülődik. Messziről csak bámulatosan hosszú és karcsú hőlégballonnak tűnt, alján a szokásos kosárral. Amikor azonban közelebb értek, már látszott, hogy a ballon félig merevített, a kosár pedig leginkább túlméretezett bárkára hasonlított, amely ezernyi drótkötéllal csatlakozik a ballonhoz, és a Giffard ragyogó fekete-fehér emblémája díszelgett rajta. A szerkezet a rét fölé manőverezett, aztán Alexia és Ivy szeme láttára leállította légsavarját, és lassan leereszkedett.

– Micsoda fantasztikus korban élünk – jegyezte meg Alexia, miközben csillogó szemmel bámult a roppant járműre.

– Szerintem természetellenes, hogy az ember a levegőbe száll – hűtötte le Ivy.

Alexia idegesen ciccegett.

– Jaj, ne légy már ilyen begyepesedett, zsémbes öregasszony! A csodás találmányok, az új tudományok korát éljük. Engem igenis lenyűgöz ezeknek a szerkentűknek a működése. Eleve azt kiszámolni, hogyan tud felszállni...

Ám ekkor közbeszólt egy finom női hang.

Ivy megkönnyebbülten felsóhajtott – neki végső soron mindegy volt, hogy mi akadályozza meg Alexiát kacifántos eszmefuttatásában. Hátat fordítottak tehát a pazar léghajónak – Alexia kelleetlenül, Ivy élénken –, és teljesen más csoda tárult a szemük elé.

A hang egy lélegzetelállító hintóról érkezett, amely észrevétlenül állt meg mögöttük. Magas építésű, nyitott fajta volt, nők ilyen igen ritkán hajtottak. A tökéletesen összeillő fekete lovak mögött mégis egy szőke hajú, kerekded hölgy üldögélt barátságosan mosolyogva. Az összeállítás kissé furcsa volt; a hölgy mintha nem is kocsikázáshoz, hanem a délutáni teához öltötte volna magára halványvörös színű

és annál jóval sötétebb szegélyű ruháját, a két eleven hátszó pedig jobban illett volna valami ficsúr fogatába. A hölgy tehát kedvesen mosolygott, göndör fürtjei is vidáman ringatóztak, de vasmarokkal fogta a gyeplőt. Mivel sem Alexia, sem Ivy nem ismerte, ezért vissza is fordultak volna, gondolván, bizonyára bosszantó tévedés történhetett, csak hogy a csinos hölgy ismét megszólította őket.

– Miss Tarabottihoz van szerencsém?

Ivy összenézett Alexiával. Mégicsak különös, ha az embert a park közepén, a léghajókikötőnél, ismeretlenül megszólítják, Alexia azonban hamar úrrá lett megrökönyödésén.

– Igen. Üdvözlöm.

– Pompás időnk van hozzá, nem igaz? – mutatott a hölgy ostorával a léghajóra, amely végleg földet ért, utasai pedig kiszálláshoz készülődtek.

– Ahogy mondja – felelte kurtán Alexia, mert kissé kedvét szegte ez a már-már tolakodóan közvetlen hangnem. – Netalán találkoztunk már?

A hölgy csilingelő kacajjal válaszolt.

– Miss Mabel Dair vagyok... és igen, most már elmondhatjuk, hogy találkoztunk.

Alexia arra gondolt, hogy biztosan egy *eredetivel* van dolga.

– Örvendek a szerencsének – biccentett tartózkodóan. – Ha megengedi, bemutatnám Miss Ivy Hisselpennyt.

Ivy pukedlizett, és közben megrángatta Alexia ruhájának bársonyszegélyű ujját.

– Ez a színésznő! – sziszegte Alexia fülébe. – Tudod, melyik! Jaj, ne mondd már, hogy nem tudod...

Miss Tarabotti tényleg nem tudta, csak annyit sejtett, hogy illene tudnia.

– Aha – súgta közönyösen, de azért megkérdezte Ivytól: – Szerinted jó ötlet egy színésznővel társalogni a Hyde Park közepén?

Fél szemmel a léghajóról távozó utasokra sandított, de egyik sem figyelt rájuk. Miss Hisselpenny a szája elé emelte kesztyűs kacsóját, úgy mulatott barátnőjén.

– Ezt pont te kérded, aki tegnap este véletlenül... halálra ernyőzött egy szerencsétlen flótást... no hát, azt hiszem, ennek fényében harmadrangú kérdés, hogy illik-e nyilvánosan cseverészni egy színésznővel.

Miss Dair ragyogóan kék szemmel követte az iménti párbeszédet, ezért ismét felkacagott.

– Kedveseim, éppen a tegnapi incidens miatt került sor erre a kissé udvariatlan randevúra.

Alexiát és Ivyt igencsak meglepte, hogy a színésznő tudja, miről sugdolóztak.

– Nézzék el a pimaszságomat. Az sem szép, hogy így kihallgattam magukat.

– Nézzük el? – csodálkozott Alexia félhangosan, mire Ivy oldalba bökte.

– Az úrnőm ugyanis találkozni kíván magával, Miss Tarabotti – tette hozzá a színésznő.

– Az úrnője?

Miss Dair bólintott, és szőke fürtjei ismét táncrea perdültek.

– Jaj, tudom, hogy a magamfajták ritkán kerülnek az úrnőm fajtájához közel. A színésznőkből inkább talpasok lesznek – a farkasembereket jobban ámulatba ejti az előadóművészet.

Miss Tarabotti végre ráeszmélt, miről is van szó.

– Jó ég, maga dolgozó!

A színésznő elmosolyodott és megint bólintott. A fűrtökkel keretezett arcán rendkívül idegesítő módon kedves gödröcskék is megjelentek. Alexia teljesen összezavarodott. A dolgozók a vámpírok mellett segédkeztek, ilyen-olyan szolgálai és gondnoki feladatokat láttak el, fizetségképpen pedig lehetőséget kaptak rá, hogy ők maguk is halhatatlanná váljanak. A vámpírok azonban nemigen választottak olyan dolgozót, aki rivaldafényben élte az életét. Jobban kedvelték a színpalak mögötti lélekvadászatot: festőket, költőket, szobrászokat és hasonló művészeket alkalmaztak. A nagyobb nyilvánosságot és felhajtást élvező művészek közismerten a farkasemberek világához álltak közel, ők tehát a színészek, operaénekesek, balett-táncosok közül választottak maguknak talpást. A művészi hajlammal megáldott embereket természetesen mindkét természetfeletti tábor előnyben részesítette, ugyanis a tehetséges, kreatív beállítottságú egyén általában rendelkezett bizonyos mennyiségű lélektöbblettel, így jobb eséllyel élhette túl a metamorfózist. Hogy egy vámpír választása egy színésznőre essen, ez merőben szokatlan volt.

– De maga nő! – reklamált döbbenet Miss Hisselpenny. Ugyancsak köztudott volt, hogy a dolgozók és a talpasok is általában férfiak. A nők ritkábban éltek túl az átváltoztatást, aminek senki nem tudta az okát, bár egyes tudósok a gyengébb testalkattal magyarázták a jelenséget.

– Ugyebár nem minden dolgozó vágyik örök életre – felelte mosolyogva a színésznő. – Néhányunk megelégszik afféle támogatással is. Különösebben nem vágyom a természetfeletti létformára, de az úrnőm sok más módon kárpótol érte. És ha már itt tartunk, ráérne ma este, Miss Tarabotti?

Alexia végre felocsúdott a döbbenetből és gondolkodóba esett. Kiforrott terve ugyan nem volt, de semmiképpen sem akart tájékoztatlanul megjelenni a vámpírúrnő előtt.

– Ma este sajnos nem érek rá – válaszolta határozottan. Villámgyorsan döntött: üzen Lord Akeldamának és megkéri, ugorjon be hozzá vacsorára. Ő talán adhat némi felvilágosítást a helyi bolyok világról. A lord szerette a parfümös zsebkendőket és a rózsaszín nyakkendőket, de szerette az információt is.

– Akkor talán holnap este? – kérdezte reménykedve a színész, amiből egyértelműen kiderült, hogy úrnőjének milyen fontos e találkozó.

Alexia igenlően biccentett, mire a kalapjáról lelógó toll megcirógatta a tarkóját.

– Hová kell mennem?

Miss Dair előrehajolt az ülésről, és miközben egyik kézzel biztosan fogta az erőtől duzzadó, virgonc lovak gyeplőjét, a másikkal átadott Alexiának egy apró, lezárt borítékot.

– Megkérem, ne mondja el senkinek a címet – szólt a színész.

– Elnézését kérem, Miss Hisselpenny. Bizonyára megérti, milyen kényes ügyről van szó.

Ivy engesztelően felemelte két kezét, és kissé elpirult.

– Ugyan, Miss Dair, nem történt semmi. Ez a történet egyáltalán nem tartozik rám – felelte. Még neki is volt annyi sütnivalója, hogy ne kérdezősködjön vámpírügyekről.

– És ki a házigazda? – kérdezte Miss Tarabotti, mert kívülről ugyan megnézte a borítékot, de kinyitni még nem merte.

– Nádasdy grófnő.

Alexia hallotta már a nevét. Állítólag Nádasdy grófnő volt az egyik legidősebb vámpír, akinek szépségéről, könyörtelenségéről és

illetmudásáról egyaránt legendák szóltak. Ő volt a westminsteri boly királynője. Lord Maccon is magabiztosan elsajátította a társas érintkezés csínját-bínját, de ezen a téren Nádasdy grófnő igazi szaktekin-télynek számított.

Miss Tarabotti merően nézett a kerekded szőke színésznőre.

– Magának rejtett mélységei vannak, Miss Dair.

Nem kellett volna tudnia, mi minden folyik Nádasdy grófnő köre-iben, hát még a bolyban, de túlságosan szeretett olvasni. A Loontwill-ház könyvtárának jelentős része néhai apjától származott. Alessandro Tarabotti egyértelműen vonzódott a természetfeletti irodalomhoz, így Alexia nagyjából tisztában volt vele, hogyan működnek a vámpírbo-lyok. Miss Dairben bizonyára több lakozott, mint amennyit a szőke fűrtök, a gödröcskék és a tökéletesen sikerült halvány rózsaszín ruha alapján sejteni lehetett róla. A szöske loknik újfent meglebbentek.

– A pletykarovatok írhatnak bármit, Nádasdy grófnőről én csak jót tudok mondani – mondta, majd kissé gúnyos mosollyal hozzá-tette: – Már ha vonzódik az ember az ilyesmihez. Hölgyeim, örvend-tem a találkozásnak.

Finoman a lovakra suhintott a gyeplővel, mire a hintó hirtelen meglódult a hepehupás gyepen, de Miss Dair sziklaszilárdan ült a helyén. A fogat csattogott egy keveset a gyalogúton, majd pillanato-kon belül eltűnt a nyírfák mögött.

A két lány is a kocsi nyomán indult tovább. A mérnöki bravúrokat felvonultató léghajó elvesztette vonzerejét, hiszen komolyabb izgalmak voltak készülöben. Lassítottak lépteiken, és fojtott hangon beszélget-tek tovább. Alexia egyre csak forgatta a kezében az aprócska borítékot.

Egyébként a Hyde Parkban tett séta – Alexia eredeti szándéka sze-rint – valóban megtette a hatását. Lord Maccon iránt érzett haragja elillant, s a helyére nyugtalanság költözött.

Ivy sápadtnak tűnt, illetve még a szokásos színét is alulmúlta. Végül csak rámutatott a lezárt borítékra, amelyet maga Alexia is feszülten babrált.

– Tudod mit jelent ez?

– Tudom hát – felelte Miss Tarabotti, miután nyelt egy nagyot, de annyira halkán mondta, hogy Ivy alig hallotta.

– Te most megkaptad egy vámpírboly címét. Úgyhogy vagy bevesznek maguk közé, vagy az utolsó csepp véredet is kiszívják. A nappali népek közül csak a dolgozók juthatnak ilyen információ birtokába.

– Tudom! – feszengett Alexia, és már azon töprengett, hogy természetesen túliként hogyan fogadják majd a bolyban. Vélhetően nem lesznek kedvesek. Az ajkát harapdálta. – Mindenképpen muszáj beszélnem Lord Akeldamával.

Miss Hisselpenny arcán, ha ez lehetséges, még az eddiginél is nagyobb aggodalom tükröződött.

– Muszáj? Formabontóan iszonyú jelenség.

Ez a leírás valóban remekül illett Lord Akeldamára. Alexia egyébiránt csak annyira tartott az ilyen alakoktól, mint a vámpíroktól általában, ami azért előnyt jelentett, mert Lord Akeldama mindkettő volt egy személyben.

A lord aranyos-rubintos csattal ékesített magas sarkú cipőben tipegett be a szobába.

– Drága, *drága* Alexiám!

Már a legelső találkozáskor is a keresztnévén szólította Alexiát. Azzal érvelt, hogy minden bizonnyal barátok lesznek, felesleges tehát elnyújtani a formaságokat. Előszeretettel hangsúlyozta mondandóját ismétléssel és a jelzők halmozásával.

– *Drágám!* – Általában úgy tűnt, hogy még beszélni is dőlt betűkkel beszél. – Jaj, drágám, annyira tökéletesen, édesen *kedves* volt tőled, hogy meghívtál *engem* vacsorára! *Édes* drágám...

Miss Tarabotti mosolyogva fogadta e szavakat. Lord Akeldamára úgyszólván csak vigyorogni lehetett, mert az öltözéke következetesen abszurd volt. A magas sarkú cipőhöz sárga kockás kamásli és aranszínű szaténbricsesz társult narancs- és citromsárga csíkos mellénnyel, valamint élénk rózsaszín brokátkabát. E három színben pompázott a kínai selyemből készült méretes, fodros kravátlíja is, amelyet alig bírt megzabolázni a hatalmas rubinnal ékesített nyakkendő. Tündércsókát feleslegesen púderezte, hiszen már eleve holsápadt volt, ahogy a fajtája általában. Kétoldalt kerek foltokban pirosító virított, akár a festett fabábokon. Mindezt aranymonoklival tetézte, pedig sasszeme volt, mint minden vámpírnak.

Légies mozdulattal helyet foglalt Alexiával szemben egy kis kétszemélyes kanapén, az apró, de fényűzően megterített étkezőasztalnál.

Miss Tarabotti – anyja legnagyobb szégyenére – úgy döntött, hogy saját kis szalonjában, négy szemközt fogadja a lordot. Alexia igyekezett elmagyarázni anyjának, hogy a közhiedelem, miszerint a vámpírok kizárólag hivatalos invitálást követően léphetnek be magánrezidenciákba, egyes-egyedül az illemszabályokhoz való megszállott ragaszkodásukból eredeztethető. De persze most is hiábavaló volt a magyarázkodás. Egy kisebb hisztériás roham után Mrs. Loontwill visszavonulót fűjt, mert belátta, hogy az eseményre Alexia öntudatos talján vérének köszönhetően így is, úgy is sor kerül; sietősen elvitte tehát két kisebb lányát és férjét Lady Blingchester esti kártyapartijára. Mrs. Loontwill nagy gyakorlattal alkalmazta az elvet, miszerint amiről nem tud, az nem is árthat neki, főleg ha Alexiáról és a természetfeletről van szó.

Így hát Alexia egyedül maradt a házban, és az érkező Lord Akeldamát is csak Loontwillék régi, sokat próbált komornyikja, Floote fogadta az ajtóban. A lordot szemmel láthatóan frusztrálta e tényállás, mert olyan drámaian, olyan kecsesen ült a kanapén, mint aki jóval nagyobb közönségre számított.

A vámpír előkapott egy parfümös zsebkendőt, és játékosan meglegyintette vele Alexia vállát.

– Ejnye, kis cukorborsóm, úgy hallottam, ön nagyon-nagyon csintalan, *rossz* kislány volt a hercegnő tegnapi bálestjén...!

Lord Akeldama külseje és viselkedése az öntelt, magas rangú pojá-cákat idézte, pedig olyan éles esze volt, hogy az Londonban is ritkaságszámba ment. A Reggeli Hírlap heti bevételének a fele nála kötött ki, mert akár az éjszaka közepén is képes volt értékes tudnivalókkal szolgálni szinte bármiről. Alexia azt gyanította, hogy minden fontosabb nemesi házban akad egy beépített dolgozója, és kémszemleket is telepített a kulcsfontosságú közintézményekben zajló ügyek kifütlelésére.

Miss Tarabotti nem akarta megadni vendégének az elégtételt, hogy megkérdezze, honnan értesült az esti történésekről, inkább csak megvillantotta titokzatosnak szánt mosolyát és töltött egy kis pezsgőt.

Lord Akeldama a pezsgőn kívül soha semmi mást nem volt hajlandó meginni – már ha nem éppen vért fogyasztott. Állítólag egyszer azt mondta, hogy a létező legcsodásabb ital a kettő keveréke, amit ő rajongva rózsaszörpnek nevezett.

– Akkor tehát tudja, miért hívtam meg? – kérdezte Alexia, és felé nyújtotta a sajtos tekercekkel megrakott tálat, mire Lord Akeldama csak legyintett, aztán mégis elvett egyet és leharapta a végét.

– Nos, *aranyom*, nyilván azért hívott, mert már egy *percig* sem bírta volna becses társaságom nélkül. És mélységes mély sebet ejt az én nagy szívemen, ha *mégsem* ez volt az indítéka.

Miss Tarabotti intett a komornyiknak, aki enyhén rosszálló ábrázattal elindult az első fogásért.

– Dehogynem, természetesen ezért hívtam. És persze tudom, hogy én is ugyanígy hiányoztam önnek, hiszen ezer éve nem találkoztunk. Meg sem fordult a fejemben, hogy kellemes látogatása pusztán kíváncsiságnak lenne köszönhető, nevezetesen, hogy miként sikerült végeznie egy vámpírral tegnap este – felelte szelíden.

– Egy pillanat, drágaságom – vágott közbe Lord Akeldama felémelt kézzel, majd elővett a mellényzsebéből egy apró, tüskés szerkezetet, amely úgy nézett ki, mint két, csiszolt kristálydarabba illesztett hangvilla. Hüvelykujjával megpöccintette az egyik villát, aztán pár pillanattal később a másikat is. Mélyen zúgó, diszsonáns hangot adtak, mintha két különböző méhfajta döngicsélne versenyt, a kristály pedig még fel is erősítette a zajt. A lord óvatosan az asztal közepére helyezte az eszközt, ahol az tovább zúgott. Alexiát nem különösebben zavarta, de úgy sejtette, hogy hamarosan fogja.

– Egy idő után hozzá lehet szokni – mentegetőzött Lord Akeldama.

– És mi ez?

– Nos, ez a kis ékszer egy harmonikus rezonanciazavaró. Az egyik szolgálóm hozta nemrég a jó öreg Párizsból. Bájos, nemde?

– Nagyon, de pontosan mire való?

– Ebben a szobában nincs sok haszna, de ha a mi kis csevegésünkbe bárki megpróbál messzebbről, hallókürttel vagy más lehallgatóeszközzel belefülni, akkor bizony csúnya üvöltést fog hallani, ami pokoli fejfájást okoz. Jómagam is kipróbáltam.

– Bámulatos – felelte Alexia, szándéka ellenére lenyűgözve. – Olyasmiről fogunk beszélni, amire mások is kíváncsiak lehetnek?

– Nos, az imént ott hagytuk félbe, hogy megölt egy vámpírt, nem igaz? *Bogaram*, én tudom, hogy csinálta *pontosan*, de talán nem volna tanácsos világgá kürtölnie.

– Valóban? És hogy csináltam? – kérdezte Alexia kissé megbántva. Lord Akeldama felnevetett, megcsillantva szerfelett fehér és hegyes agyarait.

– Oh, drága hercegnőm – mondta, majd a legkiválóbb sportolók és a természetfeletti gyorsaságával megragadta Alexia szabad kezét, mire eltűntek rettenetes agyarái, arcának tündéri szépsége nőiessé lágyult, és testi ereje is elillant. – Hát *így*.

Alexia bólintott. Lord Akeldama csak negyedik találkozásuk alkalmával jött rá, hogy kis barátnője természetesen túli. Mivel eltávolodott a vámpírilyok világától, hivatalos tájékoztatást sosem kapott Alexia létezéséről, és ezt hosszú hírszerzői pályafutásának egyik boszszantó malőrjeként tartotta számon. Egyetlen mentségére az szolgálhatott, hogy jóllehet a természetesen túli férfiakból is igen kevés volt, természetesen túli nők gyakorlatilag nem is léteztek. Nem számított rá, hogy e felettébb ritka faj egy példánya egy túlonúl öntudatos vénkisasszony képében bukkan fel, aki ennek tetejébe otthonosan mozog London felsőbb köreiben is a két ostoba hűgával meg a fél-nótás anyjával. Így aztán a lord merő szeszélyből minden lehetőséget megragadott – vele Alexia kezét, olykor karját is –, hogy újra és újra emlékeztesse magát Alexia kilétére.

Most éppen a kezét simogatta igen szeretetteljesen, ám a testi vonzalom legapróbb csírája nélkül.

– *Rózsaszálam* – mondta neki egyszer –, ama bizonyos tekintetben is csak annyi veszélyt jelentek önre, mint abban, hogy váratlanul kegyedbe harapnék, lévén egyformán lehetetlen mindkettő. Utóbbi

esetben én nem találnám a szükséges eszközt, az előbbiben pedig ön tapogatózna hiába.

Apja könyvtárában Alexia minden egyéb szükséges magyarázatot megtalált. Alessandro Tarabotti igen kalandos életet élt, mielőtt nő-sülésre adta a fejét. A Brit Birodalom minden szegletéből felhalmozott könyveiben itt-ott igen érdekes illusztrációk rejtőztek. Különösen a primitív népekről szóló tanulmányok érdekelték, és a szöveghez tartozó ábrák láttán még Evelyin is szívesen felkereste volna a könyvtárszobát, ám sajnos nem tudott róla, hogy egyes házaknál ilyen helyiség is létezik. Szerencsére Alexia egész családja úgy gondolta, hogy amiről nem ír a Reggeli Hírlap pletykarovata, azt elolvasni sem érdemes. Alexia tehát jóval többet tudott a testiségről, mint amennyit egy angol vénkisasszonynak illett volna, de annyit biztosan, hogy figyelmen kívül hagyja Lord Akeldama szűzies érintését.

– Elképzelni sem tudja, milyen *pihentető* nekem az ön csodás társasága – mondta a vámpír, amikor legelőször érintette meg Alexiát. – Olyan, mint amikor az ember, aki egész életében jó meleg fürdővízben ázott, hirtelen jéghideg hegyi patakba ugrik. Megrázó élmény, de úgy hiszem, jót tesz a léleknek. – Elegánsan megborzongott. – Jó újra megérezni a halandóságot, persze, csak egyetlen pillanatra, és ugyebár csakis az ön ragyogó jelenlétében. – Alexia ezután, a vénkisasszonyokra korántsem jellemző módon, megengedte, hogy Lord Akeldama bármikor megfoghassa a kezét – mindazonáltal kizárólag akkor, ha senki más nem látja őket.

– A tegnap esti vámpír ott a könyvtárban nem tudta, ki vagyok – szolt Miss Tarabotti, és belekortyolt a pezsgőbe. – Egyenesen nekem rontott, rögtön a nyakamat vette célba, aztán eltűntek az agyari. Azt hittem, a többség mostanra már tud rólam. A NYIHA kétségtelenül

erősen szemmel tart. Lord Maccon tegnap este még a szokottnál is gyorsabban érkezett. Még a tőle megszokottnál is.

Lord Akeldama bólintott. Haja ragyogott a gyertya fényében. Loontwillék már a legújabb technika szerint, gázzal világítottak, de Alexia jobban szerette a méhviaszt, legalábbis amikor nem olvasott. A gyertyafényben Lord Akeldama haja olyan aranszínben ragyogott, mint a cipőcsatja. A vámpírokat mindenki sötét, kissé baljóslatú alaknak képzelte, Lord Akeldama azonban szöges ellentétben állt ezzel a képpel. Hosszú, szőke haját lófarokba fogva viselte, pedig ez a módi már több száz éve kiment a divatból. Alexia szemébe nézett; az arca hirtelen komolynak és öregnek tűnt – éles ellentétben állt nevetséges ruházatával.

– Bizony, a többség *tud* önről, gyöngyöm. Mind a négy hivatalos boly rögtön a metamorfózis után közli a lárváival, hogy Londonban él egy lélekszipoly.

Miss Tarabotti összerezett. Lord Akeldama általában tiszteletben tartotta, hogy Alexia nem szereti ezt a kifejezést, amit a jelenlétében ő használt először, amikor végre rádöbrent, kivel áll szemben. Hosszú élete során egyetlenegyszer, egy szemvillanás alatt semmivé foszlott tökéletes kisugárzása, amikor egy szókimondó vénleány álruhájában természetesen túlira lelt. Miss Tarabotti érthető módon nem szerette, ha lélekszipolynak hívták, és Lord Akeldama ügyelt is rá, hogy többé ki ne ejtse előtte ezt a szót, csak ha feltétlenül szükséges. Most úgy érezte, nem kerülheti el.

Floote megérkezett a vizitormás uborkakrémlevesrel. Lord Akeldama számára a rendes ételek nem jelentettek valódi táplálékot, de az ízeket ő is ugyanúgy élvezte. Visszataszítóbb vámpírtársaival ellentétben ő nem gyakorolta a római kori vámpírok szokását, így a megkönnyebbüléshez használt vödörre sem volt szüksége. Minden

fogást udvariasan megkóstolt, a többit pedig meghagyta a személyzetnek. A jó levest nem szabad elpocsékolni, márpedig ez a leves igen jó volt. Loontwillékről sok rosszat el lehetett mondani, de garasoskodással soha senki nem vádolta őket. Vénkisasszony léteére még Alexia is elég szép járandóságot kapott, amiből kedvére öltözködhetett a legutolsó divat szerint, bár meg kell hagyni, e naprakészsége a túlzásoktól sem volt mentes. Szegény leány egyszerűen nem tehetett róla, de a ruhaválasztásban mindig valamiképp lélektelennek bizonyult. Loontwillék pazar életvitele tehát az étkezésre is kiterjedt, ugyanis remek szakács dolgozott náluk.

Floote észrevétlenül elosont a következő fogásért, Alexia pedig kiszabadította kezét barátja szorításából, és mivel nem volt kenyere a képmutatás, haladéktalanul a tárgyra tért.

– Mondja lordságod, mi folyik itt? Ki volt az a vámpír, aki tegnap este rám támadott? Hogyhogy nem tudta, ki vagyok? Úgy sejtem, még azt sem tudta, miféle vagyok, mintha senki sem beszélt volna neki a természetén túliak létezéséről. Jól tudom, hogy a NYIHA a köznép előtt titokban tartja a kilétünket, de a falkák és a bolyok általában jól értesültek.

Lord Akeldama előrehajolt, és újra megpöccintette a hangvilláit.

– *Legdrágább* barátnőm, rátapintott a dolog legesleglényegére. Mivel azonban sajnálatos módon kiiktatta a szóban forgó illetőt, a természetfeletti körök kezdik azt hinni, hogy e kérdésekre csak ön tudja a választ. Sokan törik most a fejüket, és tudja jól, milyen gyanakvó népség a vámpíroké. Egyesek már most azt képzelik, hogy a bolyokat *szántsándékkal* nem tájékoztatják, és vagy az ön kacsója van a dologban, vagy a NYIHA-é, de *leginkább* mindkettő – mondta, majd fogait kivillantva elmosolyodott, és ivott egy korty pezsgőt.

Alexia hátradőlt, és nagyot sóhajtott.

– Akkor már értem, miért volt olyan erélyes a meghívása.

Lord Akeldama továbbra is nagy nyugalomban üldögélt, de most mintha kissé kihúzta volna magát.

– Meghívása? *Kinek* a meghívása, *szépséges* virágszálam?

– Nádasdy grófnőé.

Lord Akeldama erre már valóban kihúzta magát. Zuhatagnyi kra-vátlíja nyugtalanul remegett.

– A westminsteri bolykirálynő... – sziszegte villogó agyarral. – *Édesem*, arról a nőszemélyről *lehet ugyan* beszélni, csak hát úri társaságban *nem használunk* olyan szavakat.

Floote behozta a kakukkfűvel és citrommal ízesített nyelvhalfilét. Felvont szemöldökkel pillantott a zümmögő ketyerére, majd a zaklatott Lord Akeldamára. Alexia finoman megrázta a fejét, amikor látta, hogy az öreg komornyik alkalmi testőrként a szobában maradna.

Miss Tarabotti alaposan szemügyre vette Lord Akeldama arcát. Kóbor vámpír volt, egyik bolyhoz sem tartozott. A vérszívók ritkán adták magányra a fejüket. Amelyik mégis el akart szakadni a bolytól, annak komoly kapcsolati tőkére, valamint nagy lelki és természetfeletti erőre volt szüksége. A nagy szabadság aztán sokaknál különc, szeszélyes viselkedést eredményezett. Státuszának megőrzése végett Lord Akeldama mindig kifogástalan rendben tartotta az iratait, és a NYIHA nyilvántartásában is szerepelt, de a bolyokhoz persze így is némi előítéllettel viszonyult.

Megkóstolta a halat, ám a pompás ízélmény sem enyhített felkavart kedélyállapotán. Durcásan eltolta a tányért, majd hátradőlt, és az asztal alatt összeütögette a két, drága cipőbe bújtatott lábát.

– Azt hittem, ön jóban van a westminsteri bolykirálynővel. Tévedtem volna? – kérdezte Alexia elkerekedett szemmel és színlelt ártatlansággal.

Lord Akeldama láthatóan észbe kapott, és visszavette kifinomult modorosságát. Két kezét finnyásan lelógatta, így készült kifejteni mondandóját.

– Nos, egyetlen *tubarózsám*, a bolykirálynővel... vannak nézeteltéréseink. És az a sanda gyanúm, hogy némelyest... – itt egy pillanatra kereste a megfelelő szót – hogy is mondjam, harsánynak tart engem.

Miss Tarabotti ránézett és közben igyekezett értelmet kihámozni a gróf válaszából, no és annak mögöttes tartalmából.

– Én meg azt hittem, hogy ön nem kedveli a grófnőt.

– Ugyan, *édesem*, ki mesélt ilyen *csacskaságot*?

Alexia beletúrt a halba, jelezvén, hogy nem fogja elárulni, ki volt az. Miután végzett a fogással, rövid csend következett, amíg Floote elvitte a tányérokat és felszolgált a gusztusos és csinosan elrendezett főszencziót: dinsztelt sertésszeletet almakompóttal és apró szemű tejszísburgonyával. Amint a komornyik távozott, Miss Tarabotti feltette végre a kérdést, amiért meghívta magához a lordot.

– Lordságod szerint mit akarhat tőlem?

Lord Akeldama a sertésszeletet méltatlanul mellőzve, résnyire húzott szemmel piszkálta rubintos nyakkendőtüjt.

– A grófnőnek meglátásom szerint két oka lehet a meghívásra. Vagy pontosan tudja, mi történt a tegnapi esti bálon, és meg akarja vásárolni az ön hallgatását, vagy pedig halvány gőze sincs róla, ki lehetett az a vámpír és mit keresett az ő területén, de azt hiszi, hogy ön tudja a választ.

– Akárhogy is áll a dolog, nem ártana tovább tájékozódnom ez ügyben – felelte Miss Tarabotti, és bekapott egy aprócska vajás krumpelit, a lord pedig megértően bólogatott. – Biztos, hogy nem tud semmi mást?

– Drága leány, hova gondol ön, hát *ki vagyok én?* Lord Maccon talán? – kérdezte, majd a száránál fogva maga elé emelte a pezsgőspoharát, kissé megforgatta benne az italt és közben merengve figyelte a kis buborékokat. – Azért *van egy* ötletem, virágocskám. Keresse fel a farkasembereket. Ők talán többet tudnak *az idevágó tényekről*. Lord Maccon, mivelhogy a NYIHA-nál dolgozik, nos, ő tudhatja a *legtöbbet*.

– De NYIHA-titokfelelősként ő fogja legutolsónak megosztani velem a fontosabb részleteket! – ellenkezett Alexia, próbálva leplezni izgalmát.

Lord Akeldama csilingelő kacajjal válaszolt, amely inkább ravasz volt, mintsem vidám.

– Akkor, minden Alexiák *legdrágábbika*, nincs más hátra, be kell vetnie *női fortélyai* tárházát. A farkasemberek mindig is fogékonyak voltak a gyengébbik nem jelzéseire, már amennyire vissza tudok emlékezni, és higgye el, nekem aztán van mire! – Játékosan felvonta a szemöldökét, hiszen tudta, hogy egy perccel sem néz ki többnek huszonhárom évesnél; ennyi idős volt, amikor átesett a metamorfózison. – Ezek a *drága* bestiák részrehajlóak a nőkkel szemben, bár egy kissé állatiasak – mondta, majd kéjesen megborzongott. – Különösen Lord Maccon. Olyan hatalmas és *durva* – tette hozzá, és pajkosan mordult egyet.

Tarabotti kisasszony jót kuncogott a műsoron. Módfeletl szórakoztatónak találta, ha egy vámpír farkasembert próbált utánozni.

– Azt tanácsolom, *okvetlenül* keresse fel őt holnap, de még *azelőtt*, hogy ellátogatna a westminsteri királynőhöz – folytatta a vámpírúr, majd előrehajolt és ismét megfogta Alexia csuklóját, mire eltűntek az agyari, a szemén pedig látszott, milyen idős lehet valójában, noha pontos életkorát Alexiával sem osztotta meg. „Csillagom, a vámpír

olyan, mint a jól nevelt úrihölgy: sosem árulja el a korát” – mondogatta. Azért sokat mesélt neki a sötét időről, amikor a nappali népek még nem tudtak eleget a természetfeletről, és a farkasemberfalkák meg a vámpírbolyok sem fedték fel magukat a Brit-szigeteken. Nyilvános felbukkanásuk valódi forradalmat indított el a filozófia és a tudomány terén a reneszánsznak is nevezett korban, amelyet a vámpírok a felvilágosodás koraként emlegettek, az azt megelőző időszakra pedig érthető okokból a „sötét idők” kifejezést használták. Akkor még az éj leple alatt kellett osonniuk. Lord Akeldamát általában csak több üveg pezsgő elfogyasztása után lehetett rábírní, hogy meséljen régi élményeiről. Alexia mindazonáltal úgy számolgatta, hogy a lord legalább négyszáz éves.

Figyelmesen tanulmányozta barátja arckifejezését. Csak nem a félelem jelei mutatkoznak rajta?

– Galambom – szólt Lord Akeldama őszinte és komoly ábrázattal –, szavamra mondom, nem tudom, mi folyik itt. Tudatlan számár vagyok, hah! De nagyon kérem, borzasztóan vigyázzon magára.

Miss Tarabotti most már pontosan tudta, mitől olyan zaklatott a vendége: Lord Akeldama sem volt tisztában vele, mi történik. Évek óta minden fontosabb politikai játszmában nála volt az ütőkártya, és megszokta már, hogy a vonatkozó tudnivalók legelőször hozzá jutnak el, de ez az ügy rajta is ugyanúgy kifogott, mint Alexián.

– Ígérje meg – folytatta a lord hevesen –, hogy megpróbál minél többet kisajtolni Lord Macconból, *még mielőtt* belépne a westminsteri boly ajtaján.

– Hogy ön jobban megértse a helyzetet? – kérdezte mosolyogva Alexia.

– Dehogyan, drágám – rázta a fejét a vámpírúr. – Azért, hogy ön megértse.